

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΗΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Όδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποπέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχεια), μετάφρασις *Ι. Ι. Σκυλίση*. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια); μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμαῦ, (συνέχεια), μετάφρασις Δημ. — Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, διήγημα Α. FOURGEAUD.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Καὶ εἰς προσωποφόρος ἐπήδησεν ὡς μαινόμενος. [Σελ. 12].

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ι. Ισιδ. Σκυλίση*.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον

Γ'

Γνωρίζεις ὅτ' εἶμαι θυγάτηρ πλουσίου τινὸς χρυσοχοῦ τῶν Βρυξελῶν. Ὁ πατήρ μου ἦτο ἐξαίρετος ἐπιτήδειος εἰς τὴν τέχνην του, ἀλλ' ἄνθρωπος ἀπαιδευτός. Ἀπὸ ἀπλοῦ τεχνίτου εἶχεν ἀποκτήσει περιουσίαν ὄχι εὐκταφρόνητον, ὅσημέρτι αὐξού-

πιτήδευμα. Καίτοι μετριωτάτης ἀνατροφῆς, ἐσύχναζεν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων ἐπαρχιωτῶν ἄλλὰ καὶ ἡ μήτηρ μου, ὡς εὐειδῆς καὶ εὐφρεστάτη, ἐτύγχανε καλλίστης δεξιώσεως εἰς τὰς συναναστροφὰς τῶν πολυτελεστέρων μεγαλεμπόρων.

Ὁ πατήρ μου ἦτο πρῶτος καὶ ὄλος ἀπληθῆς, αὐταὶ δὲ αἱ διαθέσεις του ἐπετεινοντο καθεκάστην, μετὰ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐμερίας. Ἡ μήτηρ μου ὡς ζωηρότερα καὶ νεωτέρα, ἔχαιρε πλήρη καὶ ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν, δρᾶττουσα πάσαν διασκέδασιν τὴν ὁποίαν παρέχει ὁ φιλήδονος καὶ εὐπορος κόσμος. Ἦτο ἀγαθὴ, εἰλικό-

προτερήματα ἄλλὰ καὶ φύσει ἔλαφρόνους· τὴ δὲ κάλλος τῆς, τὸ ὅποιον οἱ χρόνοι ἐσεβάσθησαν παραδόξως, παρεξέτεινε τὴν νεότητά της, κατὰ δυστυχίαν μου, διότι τοῦτο ἐπροξένει μέγα κακὸν εἰς τὴν ἀνατροφὴν του. Μὲ ἡγάπα μὲ πολλὴν φιλοστοργίαν, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ χωρὶς φρόνησιν καὶ χωρὶς κάμμιναν προσαχὴν. Σεμνυνομένη εἰς τὴν νεκράτητά μου καὶ εἰς τὰ φροῦδα ἐπίκτητα πλεονεκτήματα δι' ὧν μὲ εἶχε στολίσει, ἄλλο δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ μ' ἐπιδεικνύῃ εἰς τὸν κόσμον, ὥστε νὰ ἐπισύρω τῶν ἀνθρώπων τὰ βλέμματα·

βάνη εις τούς περιπάτους και τὰς συναστροφὰς ὁπουδήποτε.

Μὲ λύπην, ἀλλὰ και ἡδονὴν ὁμοῦ ἀναπολῶ τούς καιρούς ἐκείνους· πολλὰς ἔκαμα θλιβερὰς σκέψεις ἔκτοτε περὶ τῆς ματαίας καταδαπανήσεως τῶν νεαρῶν μου χρόνων, και ὁμως στεναζῶ ὁσάκις ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἐποχὴν τῆς ἀμεριμνησίας, ἧτις ἢ ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ, ἢ νὰ μὴ τὴν γνωρίσω ποτὲ.

Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη τὴν μητέρα μου μὲ τὸ εὐχαρι και εὐτραφὲς σωματάκι τῆς, μὲ τὰς χεῖράς τῆς ἐκείνας τὰς λευκοτάτας, τὰ ὄμματα τῆς τὰ μελανότατα, μὲ τὸ μειδιάμα τῆς τὸ φιλάρεσκον, και ὁμως ἀγαθότητος ἐμπλεω· τόσο, ὥστε ἔβλεπέ τις ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τί ἐστὶ λύπη ἢ φροντίς, και ὅτι ἦτο ἀνίκανος νὰ στενοχωρήσῃ τινὰ εἰς τίποτε, οὐδ' ἂν ἐπρόκειτο διὰ τὸ καλὸν του. "Ὡ και, τὴν ἐνθυμοῦμαι· ἐνθυμοῦμαι τὰς μακρὰς ὥρας ὅτε πρὸ τοῦ γεύματος συνεσκεπτόμεθα περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν, τὰς ὁποίας ἐμέλλαμεν νὰ φορέσωμεν εἰς τὸν χορὸν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης· ἔπειτα τὰς ὥρας τὰς πρὸ τοῦ δεῖπνου, ὅτε ἐπεξεργαζόμεθα τὰ περὶ τὸν στολισμὸν ἡμῶν μὲ τόσας και τόσας λεπτομερείας, ὥστε μόλις μὰς ἔμενε μία ὥρα διὰ ν' ἀποφανώμεν και εἰς τὸν περὶπατον. Ἄναπολῶ τὴν μητέρα μου, πάντοτε μὲ τὰς μεταξωτὰς ἐσθῆτάς τῆς, μὲ τὰς σισύρας τῆς, μὲ τὰ μακρὰ τῆς λευκάπτερα, και μ' ὄλον ἐκείνον τὸν χνοῶδη ὄγκον τῶν λεπτονήτων και λεπτοκεντήτων τριχάπτων τῆς και κοσύμβων.

Ἀφοῦ ἐτελείωνε τὸν ἰδικὸν τῆς στολισμὸν, ἐλησμόνει πρὸς στιγμὴν τὸν ἑαυτὸν τῆς και ἐνησχολεῖτο εἰς ἐμέ. Τῆ ἀληθεία, ἐθαυρωγῶμουν ἐνίοτε λύουσα χιλιάκις και πάλιν δένουσα τὰ ἐκ μελανοῦ ἀτλαζίου πέδιλά μου, ὅπως ἐξαλείψω πτυχὴν τινὰ ἐπὶ τοῦ ποδὸς μόλις διακριομένην, ἢ δοκιμάζουσα εἰκοσι πολλάκις ζεύγη χειροκτιῶν, ὅπως εὖρω τέλος πάντων ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἢ ῥοδόχρους βαφὴ ἦτο ὅσον ἤρθεκεν εἰς τὴν μητέρα μου ζωηρά. Ἐκεῖνα τὰ χειροκτικα τόσο ἀκριβῶς ἐφηρμόζοντο εἰς τὰς χεῖράς μου, ὥστε, μετὰ τούς ἀτρύτους κόπους τούς ὁποίους κατέβαλλα ὅπως τὰ φορέσω, ἐσχίζοντο· ἀλλὰ λοιπὸν και οὕτως ἐσχηματίζετο σωρὸς χειροκτιῶν σχισμένων, ἕως νὰ εὐρεθῆ ἔν ζευγὸς τελειότατον, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν μίαν μόλις ὥραν, και ἔπειτα ἐχάριζα εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου. Και οὕτως ἐκ νεαρῆς ἡλικίας συνείθισα τόσο νὰ προσέχω εἰς αὐτὰς τὰς μικρότητας, ὡς εἰς σπουδαιάς και σημαντικὰς ἐνασχολήσεις τοῦ βίου τῆς γυναικός, ὥστε ἀνεχόμεν ὅλας αὐτὰς τὰς ὀχλήρας.

Τέλος πάντων ἐξηρχόμεθα, και ἐκ τοῦ θορύβου τῶν μεταξωτῶν ἐσθῆτων μας, ἢ και ἐκ τῆς εὐωδίας τῶν θαλψιχειριῶν τὰ ὁποία ἐκρατιῶμεν, ἐστρέφετο ὁ κόσμος και μὰς παρετήρει. Εἶχα συνείθισαι ν' ἀκούω τ' ὄνομά μας προφερόμενον εἰς τὴν διαβάσιν μας ὑπὸ πάντων, ὡς και νὰ ἐπισύρω πᾶν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀπαθοῦς προσώπου μου· ὁ τοιοῦτος δὲ συγκερασμὸς ψυχρότη-

τος και ὁμοῦ ἱταμότητός τινος ἀθῶως συνίστα τὴν λεγομένην καλὴν συμπεριφορὰν πάσης νεανίδος. Περὶ δὲ τῆς μητρός μου, αὐτὴ ἐσεμνύετο διπλάσιως ἐπιδεικνυομένη και συγχρόνως ἐπιδεικνύουσα τὴν θυγατέρα τῆς· ἤμην ἡ ἀντανάκλασις, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μέρος αὐτῆς, μέρος τοῦ κάλλους, μέρος τοῦ πλοῦτου τῆς· εἰς τούς στολισμούς μου διέλαμπεν ἡ φιλοκαλία τῆς, τὸ πρόσωπόν μου, ὡς ὁμοιάζον μὲ τὸ ἰδικόν τῆς, ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τόσο αὐτῆς ὡς και τῶν φίλων μας τὴν μόλις ἤδη παρακμάζουσαν τρυφερότητα τῆς πρώτης νεότητός τῆς· εἰς τρόπον ὥστε βλέπουσά με νὰ βαδιζῶ πλησίον τῆς ὅλη νεκρά, ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸν τῆς διττῶς· ὠχρὰν και λεπτήν, ὡς ἦτο δεκαπενταετής, περιλαμπῆ και ὠραίαν ὡς εἰσέτι διετηρεῖτο. Και ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας χωρὶς ἐμοῦ· ἐνόμιζεν, ἂν δὲν μὲ εἶχε πλησίον τῆς, ὅτι κάτι τὴν ἔλλειπεν· ὅτι εἶχε κάποιαν ἀτέλειαν ἢ ὅτι ἦτο κακὰ ἐνδυμένη.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπαναλαμβάνοντο αἱ σπουδαῖαι διασκέψεις περὶ τῶν μεταξωτῶν περικνημιδίων, περὶ τῶν ἀνθῶν. Ὁ πατήρ μου, ὅστις ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐπροτίμα βεβαίως νὰ διαγῆ τὴν ἐσπέραν ἡσύχως, μετὰ τῆς οἰκογενείας του συναναστρεφόμενος· τόσο ὁμως ἦτο ἀγαθός, ὥστε ποτὲ δὲν μὰς ἀπηύθυνε τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν, ὅτι τὸν ἐγκατελείπαμεν κατὰμονον εἰς τὸν οἶκον. Ἄπεκοιμάτο εἰς μίαν καθέδραν, ἐνῶ αἱ κομμώτριάς μας ἀμιλλῶντο νὰ πραγματοποιήσωσι τὰς ἐμπειροκάλους τῆς μητρός μου ἐπινοίας· καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμέλλομεν ν' ἀναχωρήσωμεν, ἐξύπνουν τὸν ἐξαιρετὸν ἀνθρῶπον, ὅστις ἐγειρόμενος ἐπορεύετο ὄχι μόνον ἀγογγύστως, ἀλλὰ και εὐχαρίστως, νὰ μὰς φέρῃ ἀπὸ τούς νάρθηκας τοῦ ἐργαστηρίου τούς τιμακφεστέρους λίθους, ἐπεξεργασμένους ὅλους ἐπὶ σχεδίων του. Μὰς ἐφήρμοζε δὲ αὐτούς μόνος του και ἔπειτα κλίνων πρὸς τούς ὤμους τὴν κεφαλὴν ἐκαμάρωνεν ἐπάνω μας τὸ ἀποτέλεσμά των.

"Ὅλα αὐτὰ τὰ πολύτιμα πετράδια ἦσαν πρὸς πώλησιν· διὸ και πολλακις ἠκούαμεν τριγύρω μας γυναῖκας φθινεράς, νὰ προφέρουν κακεντρέχεις ἀστεϊσμούς, ὅτι τὰ κοσμήματά μας ἦσαν μὲν ἰδικὰ μας σήμερον, ἀλλ' αὐριον ἔμελλον νὰ πωληθούνη ἢ μητὴρ μου ὁμως ἐπαρηγορεῖτο λέγουσα, ὅτι αἱ μεγαλειότητες τῶν κυριῶν ἐστολίζοντο μὲ τὰ ἰδικὰ μας ἀποφόρια και τοῦτο ἦτο ἀληθές. Τὴν ἐπαύριον ἤρχοντο κ' ἐζήτησαν τοῦ πατρός μου κοσμήματα ὁμοια μ' ἐκεῖνα τὰ ὁποία εἶχαμεν φορέσει· ὁ δὲ πατέρας, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων τινῶν ἡμερῶν, ἔστειλε τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα. Εἰς ἡμᾶς τοῦτο δὲν ἐπροξένει τὴν ἐλαχίστην λύπην, διότι χάνουσαι αὐτὰ εὐρίσκαμεν ἀλλὰ λαμπρότερα.

Ἐν μέσῳ τοιαύτης ζωῆς ἡλικιούμην ἀμέριμος και περὶ τοῦ παρόντος και περὶ τοῦ μέλλοντος, οὔτε ποσῶς ἐφρόντιζα νὰ σχηματίσω ἢ νὰ ἰθύνω τὸν χαρακτῆρά μου. Ἐγεννήθη προσηνὴς και εὐκολόπι-

στος καθὼς ἡ μητὴρ μου, και ὡς αὐτὴ ἀφινόμεν εἰς τὸ βέυμα τῆς εἰμαρμένης. Ἄλλ' ὁμως ἤμην ὀλιγώτερον αὐτῆς φαιδρά· ἡσθανόμην ἀσθενέστερον τὸ θέλητρον τῶν ἡδονῶν και τῆς ματαιοπρεπειίας. Ἄπῆλαυα τῆς εὐημερίας ἐκείνης χωρὶς νὰ γνωρίζω νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀξίαν τῆς και χωρὶς νὰ τὴν συγκρίνω πρὸς τὴν τῶν ἄλλων. Δὲν εἶχα ἰδέαν περὶ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου. Μὲ ἀνέθρεψαν ὡς νὰ μὴ ἔμελλα νὰ τὰ γνωρίσω πώποτε· και ἡ μητὴρ μου ἀνετράφη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλ' ἐκείνη ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, ἐπειδὴ ἦτο ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῆ αὐτὰ, και ποτὲ δὲν ἦλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίσῃ ἐναντίον των.

Ἀπησγόλησαν τὸ πνεῦμά μου εἰς μαθήματα ἔξ ὧν ἡ καρδία τίποτε δὲν καρπούται. Ἐπαίξα λαμπρὰ κλειδοκύμβαλον, ἐχόρευα ἐξαισιῶς, ἐζωγράφισα διὰ βραῶν ὕδρομιγῶν (à l'aquarelle) μὲ θαυμαστήν λεπτότητα και εὐχειρίαν· πλὴν δὲν ὑπῆρχεν ἐντός μου οὐδὲ σπινθῆρ τοῦ ἱεροῦ πυρός ἐκείνου τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ζωὴν ἢ φωτίζει πρὸς διάγνωσιν αὐτῆς.

Ἠγάπων τούς γονεῖς μου, ἀλλ' ἠγνόουν τί ἐστὶ ἀγαπᾶν πολὺ ἢ ὀλίγον. Ἐσύνθετα ὠραίας ἐπιστολὰς πρὸς τὰς νεαρὰς μου φίλας, ἀλλὰ δὲν ἐνόουν τὴν βαρύτητα τῶν ἐκφράσεων, ὡς οὐδ' ἐκείνην τῶν αἰσθημάτων. Τὰς ἡγάπων κατὰ συνήθειαν· ἤμην πρὸς αὐτὰς καλὴ ἐκ φύσεως και χρηστοθεῖας, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον μ' ἔμελε περὶ τοῦ χαρακτῆρός των. Περὶ τοῦτου δὲν ἐξέταζα ποτέ. Καμμίαν δὲν ἔκαμνα εὐλογον διάκρισιν μεταξύ αὐτῶν· τὴν ἐπισκεπτομένην με συχνότερον αὐτὴν και ἡγάπων πλειότερον.

Δ'

Τοιαύτη ἤμην δεκαεξαετής, ὅτε ἦλθεν ὁ Λεώνης εἰς τὰς Βρυξέλλας. Εἰς τὸ θέατρον τὸν εἶδα κατὰ πρῶτον. Ἦμην μὲ τὴν μητέρα μου εἰς ἔν θεωρεῖον κείμενον πλησίον τῆς θέσεως ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο μεταξύ τῶν κομψοτάτων και πλουσιωτάτων νέων τῆς πόλεως. Ἡ μητὴρ μου ἐπέστησε πρώτη τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ. Ὡς ἀπαύστως φρονιζούσα νὰ μοῦ εὖρη σύζυγον, τοῦτον ἐζήτηε μεταξύ τῶν ἀνδρῶν ὅσοι ἐστολίζοντο λαμπρότερα και εἶχον ὠραιότεραν συμπεριφορὰν· αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα συστατικὰ δι' ἐκείνην. Τὸ γένος και ἡ περιουσία δι' ἄλλο δὲν τὴν ἐνδιέφερον, εἰμὴ διότι αὐτὰ ἦσαν ὑποσχετικὰ ἄλλων πραγμάτων οὐσιωδεστέρων εἰς τούς ἰδικούς τῆς ὀφθαλμούς, δηλαδὴ τῶν καλῶν τρόπων και τῆς κομψότητος. Ὁ σημαντικώτατος τῶν ἀνθρώπων ἂν ἐφόρει ἄπλου ἐνδυμα, τὴν ἐφαίνετο μηδαμινός. Ἐπρεπεν ὁ μέλλον σύζυγος τῆς θυγατρὸς τῆς νὰ ἔχῃ τὰ περιχειρία τοῦ χιτῶνός του καλλικέντητα, ὁ λαμοδέτης του νὰ ἦναι ἀπὸ τούς ἐξαιρετούς και δεμένους μὲ χάριν· τὰ σχήματά του εὐγενικὰ, τὸ πρόσωπόν του εὐειδές, τὰ φορέματά του κομμένα και ῥαμμένα εἰς τούς Παρισίους· τέλος πάντων, νὰ κατέχῃ τὸ προτέρημα ἐκεῖνο τοῦ νὰ ἐφευρίσκῃ ἐνῶ συνομιλεῖ τὰς κωτί-

λας εκείνας φράσεις, δι' ὧν πολλοὶ ἀνδρες ἀρέσκουν εἰς τὰς συναναστροφὰς τὰ μέγιστα.

Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἔκαμνα καμμίαν σύγκρισιν μεταξὺ τούτων κ' ἐκείνων, ἀλλὰ τυφλῶς ἀφινόμην εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν γονέων μου, καὶ οὔτε ἐπεθύμουν τὸν γάμον, οὔτε τὸν ἀπέφευγα.

Ἡ μήτηρ μου εὗρε τὸν Λεώνην ἐξαίσιον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἔχει πρόσωπον θελκτικώτατον, καὶ ὅτι εἶναι ἐγκρατέστατος τῆς ἐπιστήμης ἐκείνης τοῦ φέρεσθαι εὐχερῶς καὶ χαριέντως ὑπὸ τὰ καλὰ ἐνδύματα· ἠὲδοκίμει δὲ πρὸς τούτους καὶ εἰς τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους ἠγάπα ἡ μήτηρ μου· ἀλλ' ἐγὼ ὅταν τὸν εἶδα, δὲν ἠσθάνθην καμμίαν ἀπὸ τὰς ῥωμαντικὰς ἐκείνας συγκινήσεις· ἐξ ὧν αἱ ἔνθερμοι ψυχαὶ προμαντεύουν τὴν εἰμαρμένην των. Ἐστράφη καὶ τὸν παρετήρησα ὀλίγον, μόνον ὅπως ὑπακούσω εἰς τὴν μητέρα μου, οὔτε θὰ τὸν παρετήρουν καὶ δευτέραν φοράν, ἂν ἐκείνη δὲν με παρώτρυνεν εἰς τοῦτο διὰ τῶν ἀδιακόπων ἐπευφημιῶν τῆς καὶ διὰ τῆς περιεργείας νὰ μάθῃ πῶς ὠνομάζετο. Νέος τις ἐκ τῶν γνωστῶν μας, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσε διὰ νὰ ἐρωτήσῃ ποῖος ἦτο ὁ χαριτωμένος ἐκεῖνος ξένος, τὴν ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο Βενετὸς τις εὐπατρίδης, φίλος ἐνὸς τῶν πρώτων μεγάλεμπόρων τῆς πόλεως· ὅτι ἐφαίνετο ὡς πλουσιώτατος καὶ ὠνομάζετο Λεών Λεώνης.

Ἡ μήτηρ μου ὑπερεχάρη ἐκ ταύτης τῆς ἀπακτίσεως. Ὁ ἔμπορος, ὁ φίλος τοῦ Λεώνη, ἔμελλε κατὰ σύμπτωση νὰ δώσῃ τὴν ἐπαύριον χορόν, ὅπου ἤμεθα καὶ ἡμεῖς προσκεκλημένοι. Ἐκ τούτου καὶ μόνου κατὰ λαβε πόσον ἐλαφρόνους καὶ ἄβουλος ἦτο ἡ πτωχὴ μήτηρ μου, ὅτι, ὅπως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὸν Λεώνην ἠρέστη με τὰς ἐπιπολαίους πληροφορίας αἱ ἔλαβε, μαθεύσα αὐτὸν ὡς πλούσιον καὶ ὡς εὐπατρίδην.

Καὶ εὐθὺς λοιπὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μ' ἐσύστησε νὰ ὠραισθῶ ὅσον τὸ δυνατόν τὴν ἐπαύριον. Ἐγὼ ἀπλῶς ἐμειδίασα πρὸς αὐτὴν τὴν σύστασιν, καὶ ἀκολούθως ἀπεκοιμήθην καθ' ἣν ὥραν καὶ τὰς ἄλλας νύκτας, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπισπύσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου ἢ ιδέα τοῦ Λεώνη, ἐπειδὴ ἤδη με εἶχαν συνειθίσει ν' ἀκούω ἀνευ συγκινήσεως καὶ πολλὰ ἄλλα παρόμοια σχέδια. Ἡ μητέρα διύσχυρίζετο ὅτι ἤδη ἤμην ἀρκετὰ φρονίμη, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ με μεταχειρίζονται ὡσάν παιδί. Ἡ πτωχή, δὲν ἔβλεπεν ὅτι αὐτὴ ἦτο πολὺ πλέον παιδί παρ' ἐμέ.

Μὲ ἐνδύσε με τὴν τὴν μικρολογίαν καὶ προσοχὴν, ὥστε τῶντι ἐντός τοῦ χοροῦ διέπρεπα· ἀλλ' εἰς μάτην ὁ Λεώνης δὲν ἐφαίνετο, καὶ ἡ μήτηρ ἐφοβήθη μήπως ἤδη αὐτὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας· ἀνίκανος δὲ ὅπως μετριάσῃ τὴν ἀνυπομονήσιν τῆς, ἐρωτᾷ τὸν οἰκοδεσπότην τί ἔγεινεν ὁ φίλος τοῦ ὁ Βενετὸς.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δελπέκ, ἤδη τὸν διεκρίνετε τὸν Βενετόν μου; — καὶ ἔρριψε μειδιῶν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς στολῆς μου, ὡς νὰ ἐμβήκεν εἰς τὸ νόημα. — Ὁ παρὶς νέος, ἐπρόσθεσε, καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰ-

κογένειαν. Εἰς τὸ Λονδίνον καθὼς καὶ εἰς Παρισίους εἶναι ὑπογραμμὸς φιλοκαλίας, πλὴν, κυρὰ μου, ὀφείλω καὶ νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι εἶναι χαρτοπαίκτης φοβερός. καὶ . . . βλέπετε ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν φαίνεται; Εἶναι εἰς τὸ παιγνίδι· τὸ προτιμᾷ παρὰ τὰς ὠραιότατας τῶν γυναικῶν.

— Χαρτοπαίκτης! εἶπεν ἡ μήτηρ μου, κακὸν αὐτό, κακίστον!

— Ὁ, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δελπέκ, εἶνε κατὰ τὰς περιστάσεις. Ὅταν κάνεις ἔχη τοὺς τρόπους! . . .

— Ἀγκαλιά, βέβια. . . — εἶπεπεν ἡ μήτηρ μου.

Καὶ τὴν ἤρκεσεν αὐτὴ καὶ μόνη ἡ παρρητήρησις. Ποτὲ πλέον δὲν τὴν ἀνησύχησε τὸ πρὸς τὴν χαρτοπαίξιαν πάθος τοῦ Λεώνη. Μετὰ τινα ὥραν ἐνεφανίσθη αὐτὸς εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου ἐχορευάμεν. Εἶδα τὸν κύριον Δελπέκ νὰ τὸν ὀμιλῇ κρυφίως βλέπων ἐμέ, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς τοῦ Λεώνη περιέργως περὶ ἐμὲ στρεφομένους, μεχρὶσοῦ καθοδηγηθέντες ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις τοῦ φίλου τοῦ με ἀνεκάλυψαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους· καὶ τότε ἐπλησίασε περισσότερον ὅπως με παρατηρήσῃ. Κιτ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, εἶδα ὅτι ἡ θέσις μου, θέσις κόρης πρὸς ὑπανδρείαν, εἶχε τι τὸ γελοῖον, διότι εἰς τὴν ἐκφρασίν τῶν ὀμμάτων τοῦ ὑπῆρχε τις εἰρωνεία, ἐξ ἧς πρῶτον ἴσως ἐπὶ ζωῆς μου ἠσθάνθην εἰς τὴν παρειάν μου τὸ ἐρύθημα τῆς ἐντροπῆς.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἐντροπὴ κατέστη ὀδυνηρότατον ἄλλος, ὅταν εἶδα ὅτι ὁ Λεώνης μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπίστευσα ὅτι ἐχλευάσθη καὶ κατεφρονήθη, καὶ ἀδμημόνησα πρὸς τὴν μητέρα μου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν με συνέβη· διὸ καὶ ἠπόρησεν ἰδοῦσά με φερομένην πρὸς αὐτὴν, με δυστροπίαν.

— Δὲν ἔξυρω τί ἔχεις ἀπόψε! — με εἶπεν ἀγανακτήσασα καὶ αὐτὴ — ἐχάλασε ὄλως διόλου ἡ ὄψις σου· ἔγινες τῆς ἀηδίας. Σήκω νὰ φύγωμεν.

Ἐνῷ τῶντι ἀνεγείρετο, ἐρᾶνη ὁ Λεώνης διερχόμενος τὴν αἴθουσαν με βήματα ἐσπευσμένα, καὶ πλησιάσας εἰς ἡμᾶς τὴν προσεκάλεσεν εἰς τὴν βάσιν· πρᾶγμα ἀνέλπιστον, τὸ ὁποῖον τὴν κατέστησε πάλιν ὄλην φαιδρὰν. Μ' ἔρριψε τὸ ῥιπιδίον τῆς γελῶσα καὶ ἐχάθη πάραυτα μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν στρόβιλον τῶν χορευτῶν.

Ἐπειδὴ ἠγάπα περιπαθῶς τὸν χορόν, εἰς τὰς συναναστροφὰς μᾶς συνώδευε πάντοτε γὰρὰ τις θεῖα μου, ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς μου, ἧτις ἔμενε πλησίον μου ὁσάκις χορευούσης τῆς μητρός μου ἐγὼ ἐκαθήμην. Ἡ δεσποσύνη Ἀγάθη, ὡς ὠνομάζετο ἡ θεῖα μου, εἶχε μείνει ἄγαμος. Ὁ χαρακτήρ τῆς ἦτο ψυχρὸς καὶ εὐθύς· αὐτὴ ὑπῆρχε τὸ συνετώτερον πρόσωπον τῆς οἰκίας, ἀλλ' οὐχ ἦτον μετεῖχε καὶ αὐτὴ τῆς ματαιοπρεπειᾶς μας, ἧτις εἶναι ὁ σκόπελος ὄλων τῶν ὀφιπλοῦτων. Καίτοι παρίστανεν εἰς τοὺς χορούς οἰκτρὸν πρόσωπον, καθημένη πάντα, ἀλλ' ὅμως δὲν δυσηρεστεῖτο νὰ ἔρχεται με ἡμᾶς, διότι ἠδύνατο τοιαυτοτρόπως νὰ ἐπιδείξῃ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῶν γη-

ραιῶν τοῦλάχιστον ἡμερῶν τῆς τὰς ὠραιᾶς ἐνδυμασίας τῆς, ὁποίας δὲν εἶχε τοὺς τρόπους νὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς νεότητός τῆς. Λοιπὸν περὶ πολλοῦ μὲν ἐποιεῖτο τὰ χρήματα καὶ αὐτὴ, ἀλλ' οὐδόλως ἐδέλεαζετο ἀπὸ τὰ λοιπὰ πράγματα τοῦ κόσμου. Ἐτρεφε παλαιὸν μίσος πρὸς τοὺς εὐπατρίδας καὶ περιστάσεως τυχεύσης δὲν ἔλειπε τοῦ νὰ ἐκτοξεύῃ κατ' αὐτῶν σαρκασμοὺς εὐφροσάτους ἐνίοτε.

Ὁξυδερκὴς καὶ ἀγχίνους, συνειθίσασα αὐτὴ μὲν νὰ ἀπρακτῇ, νὰ βλέπῃ δὲ ὅ,τι ἂν ἔπραττον οἱ ἄλλοι, ἐμάντευσε τὴν δυσθυμίαν ἣν εἶχα ἀποδείξει πρὸς τὴν μητέρα μου πρὸ μικροῦ, καὶ τόσον ἐκείνης οἱ θαυμασμοὶ περὶ τοῦ Λεώνη, καθὼς καὶ τὸ ἐράσμιον, ὑπερήφανον καὶ εἰρωνικὸν πρόσωπον τοῦ Βενετοῦ, ἀπεκάλυψαν εἰς αὐτὴν πολλὰ πράγματα, τῶν ὁποίων δὲν ἀντελήθη παντελῶς ἡ μητέρα.

— Παρρητήρησε, Ἰουλίττα; ἔκυψε καὶ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί μου· ἡ εὐγενία τοῦ δὰ μᾶς ἐπεριγέλασε· τὸ ἐκατάλαβες;

Ἦγος με ἦλθεν εἰς τοὺς λόγους τούτους, ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ μ' ἔλεγε καὶ ἡ καρδιά μου. Πρῶτον ἤδη εἶχα ἰδῆ ἐναργῶς ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐνὸς ἀνδρὸς ἀπεικονισμένην τὴν πρὸς τὰ ἡμέτερα περιφρόνησιν. Διὰ τὰς γυναῖκας, δὲν μ' ἔμελεν ὅτι καὶ ἂν ἐφλυάρουν δι' ἡμᾶς, διότι ἐδιδάχθη νὰ θεωρῶ ὡς ἐλαττήριον τῆς ἐχθροπαθείας τῶν τὸν φθόνον· ἀνὴρ ὅμως οὐδέποτε μέχρι τοῦδε μᾶς εἶχε χλευάσει, καὶ τοῦτο ἴσως χάριν τῆς καλλονῆς μας· διὸ καὶ ὁ Λεώνης μ' ἐφάνη αὐθαδέστατος ἀνθρώπος. Ἀληθῶς μ' ἐπροξένησεν ἀποστροφὴν· καὶ ὅταν ἐπιστρέψας τὴν μητέρα μου εἰς τὴν θέσιν τῆς με προσεκάλεσε διὰ τὸν προσεχῆ χορόν, τὸν ἀπηνήθη καὶ ἐγὼ ὑπερηφάνως.

Ἐκ τῆς ἀπορίας ἧτις τότε ἐχαρακτήρισθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ, εἶδα προφανῶς πόσῃν εἶχεν οἰσιν, ὅτι ἔμελλα νὰ δράξω τὴν πρόσκλησίν του· ἐθριάμβευσα λοιπὸν τότε κ' ἐγὼ ἐν τῇ φιλαυτίᾳ μου καὶ κατηυφράνθη ἡ ψυχὴ μου· εἰς δὲ τὴν μητέρα μου ἐπροφασίσθη ὅτι ἤμην πολὺ καταρασμένη. Ὁ Λεώνης ἔπειτα μᾶς ἀφισε ταπεινῶς ὑποκλίνας, καθὼς οἱ Ἴταλοὶ συνειθίζουσιν, ἀλλ' ἀπερχόμενος ἔρριψεν ἐπάνω μου βλέμμα περιεργείας ἠνωμένης καὶ πάλιν με λεπτήν τινα εἰρωνείαν, ἰδιάζουσαν εἰς τὸν χαρακτήρα του.

Ἐκθαμβος ἡ μήτηρ δι' αὐτὴν τὴν διαγωγὴν μου, ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ φοβῆται μήποτε ἀποστατήσω πρὸς τοὺς ἀφορῶντάς με πόθους τῆς, καὶ λοιπὸν ἐλάλησε πρὸς ἐμέ ἠπίως, ἐλπίζουσα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἐπειθόμην νὰ χορευῶ, καὶ ὅτι ὁ Λεώνης πάλιν θὰ με προσεκάλει· ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα, καὶ οὔτε ἠγέρθη ἀπὸ τὴν θέσιν μου.

Μετὰ τινα ὥραν, ἀκούομεν κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὸν θόρυβον τοῦ χοροῦ τὸ ὄνομα τοῦ Λεώνη. Διέβη τις πλησίον ἡμᾶς λέγων ὅτι ὁ Βενετὸς ἔχασεν ἑξακόσια χρυσὰ λοδυβίγια.

— Εὐγὲ τοῦ! εἶπεν ἡ θεῖα μου· τῶρα

είμαι όπου θά προσπαθήσω να εύρω καμμία νύμφη με σημαντική πραίκα.

— Ω! από ποίκα, κυρία μου, έχει αυτός ανάγκη! υπέλαβεν άλλος· αυτός είναι βαθύπλουτος.

— Ίδου, έπρόσθεσε τρίτος· χορεύει. Παρατηρήσατε αν φαίνεται διόλου τεταραγμένος.

— Έπειτα συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ίδε προηγούμενον φύλλον.

Γ

Τό παιδίον εύρίσκει οικογένειαν.

Μετά τινας στιγμάς, ό Γεράρδος, τόν όποτον εις τό έξής, θά όνομάζωμεν Καπελούζον — διότι αυτός ήτο ό προσωπιδοφόρος — άνεχαίτισε τήν όρμήν του ίππου του, διότι είχεν ανάγκην να σκεφθῆ περί τής τύχης του παιδιού, όπερ μεθ' έαυτού έφερεν, άφου πλέον δέν έζων εκείνοι, εις ους είχεν έμπιστευθῆ αυτό! 'Αλλ' εις τίνα να τό έμπιστευθῆ και πάλιν, άφου ούδένα έγγώριζεν;

Έν τούτοις τό παιδίον άπεκοιμήθη εις τας άγκάλας του.

Μυρίαί σκέψεις συγκεχυμέναί έβασάνιζον τήν διάνοιάν του· έβλεπε περιπαθώς τό περιλημένο πλῆγμα, του όποιου ήτο ό μόνος επί γῆς προστάτης, και παρεκάλει τόν Θεόν ν' άποστείλῃ αὐτῷ συμπαθῆ τινα ψυχὴν πρὸς βοήθειάν του.

Έπί τέλους άπεφάσισε να ειρέλθῃ εις τήν πρώτην οικίαν, ἢν καθ' όδόν ήθελεν άπαντήσῃ, και εις τούς κυρίους αὐτῆς, πτωχοῦς ἢ πλουσίους, να έμπιστευθῆ τό μικρόν παιδίον.

Άκριβῶς δέ, μετά τινα βήματα, επί τῆς όδοῦ Τούρ, παρέρησεν οικίαν τινά, εκ τῶν παραθύρων τῆς όποιίας έφαινετο άμυδρόν φῶς.

Ό Καπελούζος κατέβη του ίππου του και, φέρων μετά προφυλάξεως τό παιδίον, έκρουσε τήν θύραν τῆς οικίας.

Τό φῶς εοθέσθη πάραυτα.

— Καλοί μου άνθρωποι, μή φοβεϊσθε; άνοιξατε, ειπεν ό ίππεύς δια φωνῆς, ἢν προσεπάθει να καταστήσῃ γλυκειάν και ικετευτικήν, άνοιξατε, είμαι φίλος. Άνοιξατε! . . . λυπηθῆτε δυστυχές παιδίον, τό όποτον φέρω εις τας άγκάλας μου και τό όποτον θ' άποθάνῃ από τό ψῦχος. . . Άνοιξατε, δια τό όνομα Έκεινου, του όποιου σήμεραν εορτάζομεν τό όνομα!

Η θρησκευτική αὐτῆ επίκλησις συνεχίνησε βεβαίως τούς οικοδεσπότας, διότι πάραυτα ἢ θύρα ἤμιανεώθη και έφάνη μορφῆ τις ὡρᾶ και περιδείξ.

— Κύριε, ειπεν ό οικοδεσπότης πρὸς τόν Καπελούζον, δέν εϊμποροῦμεν να σας προσφέρωμεν τίποτε, διότι οι καταρραμένοι αὐτοί λησταί μας έγύμνωσαν, δέν μας άφηκαν τίποτε, άκόμη και τό ψωμί τῆς ἡμέρας μας έπήραν. . .

— Δέν έχω ανάγκην από τίποτε, κύριε,

και δέν ζητῶ από σας παρὰ μίαν ευεργεσίαν τήν όποιαν ό Θεός θά σας τήν ανταποδώσῃ και εγώ θά σας ανταμείψω πλουσιοπαρόχος. . . Άλλά, δια τήν αγάπην αὐτου του μικρού παιδιού, άνοιξατέ μου γρήγορα τήν θύραν!

— Τί λέγεις και σύ, Ζιλμέττη; θέλεις ν' άνοιξῶ; ειπεν ό άνήρ στρεφόμενος πρὸς τήν σύζυγόν του.

— Άνοιξε, Βερνάρδε. Μοῦ φαίνεται ότι ό ίππεύς αὐτός δέν ψεύδεται όπως εκείνος ό άλλος. . . Και έπειτα, προσέθηκε προχωρούσα, όμιλεῖ δ' ένα μικρόν παιδί. . . δια κανέν δυστυχισμένο όρφανό, φαίνεται! . . .

— Άχ! καλή μου κυρία, όρφανόν. . . δυσάφρανον! . . .

— Άς τόν δεχθῶμεν λοιπόν δι' αγάπην του μικρού μας Ζεβάν! . . . Άνοιξε, Βερνάρδε, άνοιξε!

Ό Καπελούζος ειςῆλθεν.

— Άχ! κυρία Ζιλμέττη, ειπεν, ό Θεός να σας ανταμείψῃ δια τήν καλήν σας αὐτήν πράξιν και να σας φυλάξῃ από κάθε κηκόν! . . . Άλλ' άκούσατε· ό καιρός με βιάζει. . . Έρχομαι από τούς Παρισίους και πρέπει άμέσως να επιστρέψω δια να άνταμώσω τόν κύριόν μου. . . Τό παιδί αὐτό έχει πατέρα, του όποιου τό όνομα πρέπει να μένη άγνωστον. . . Η μήτηρ του άπέθανε. . . Τό είχα' έμπιστευθῆ εις δύο ευγενείς ψυχάς, αἱ όποίαι δυστυχῶς επέταξαν εις τούς ουρανοῦς πρὸ ολίγων ὡρών!

— Άπέθανον;

— Έδολοφονήθησαν αὐτῆν τήν νύκτα;

— Δυστυχία!

— Άν πάρετε αὐτό τό δυστυχές πλῆγμα, και τό αναθρέψετε ὡς ιδιόν σας, θά κάμετε μεγάλην εύπλαγχνίαν.

— Άλλά γνωρίζετε, κύριε, ποιοί εϊμεθα και αν αξίζωμεν τῆς έμπιστοσύνης σας;

— Έχετε ένα υιόν, κυρία Ζιλμέττη. . . Αναθρέψετε και αὐτό ὡς τόν υιόν σας. Και όνομάζεσθε;

— Βερνάρδος Μαγιέ.

— Εἰς σας λοιπόν, Βερνάρδε και κυρία Ζιλμέττη, έμπιστεύομαι αὐτό τό όρφανόν. Άγαπατέ το χάριν εκείνου, ό όποτος πρέπει να ζῆ χωρίς να το βλέπῃ και χάριν εκείνων, οι όποίαι δέν υπάρχουν πλέον. Όνομάζετε Όλιβιέρος. Ίδου αὐτῆ ἢ πυξίς περιέχει αρκετά χρήματα. . . Κάθε χρόνον θά έρχομαι να σας βλέπω και δια να σας ευχαριστῶ δια τήν μεγάλην ευεργεσίαν, τήν όποιαν σήμεραν μοῦ προσφέρετε. . .

Εἶτα δέ, θερμῶς έναγκαλισθεῖς τό παιδίον.

— Υγίαινε, Όλιβιέρε μου, υγίαινε! ειπε πνιγόμενος εκ τῶν δακρύων. . . Και σεῖς, έξηκολούθησε μετά τινα στιγμῆν, στρεφόμενος πρὸς τόν χωρικόν, και δίδων αὐτῷ τό παιδίον, και σεῖς, κύριε Βερνάρδε και κυρία Ζιλμέττη αναθρέψατέ το με τόν φόβον του Θεού! . . . Διδάξετέ το τήν αγάπην πρὸς τόν βασιλέα του και τό μίσος πρὸς τόν δοῦκα Ίωάννην τῆς Βουργονδίας! . . .

Ταῦτα δ' ειπών, έγένετο άφαντος:

Τά δύο παιδιά άνεπτύχθησαν, αγαπώμενα ὡς αδελφοί. Ό δέ Καπελούζος, κατὰ τήν υπόσχεσίν του, ἤρχετο κατ' έτος όπως έναγκαλιζηται τόν μικρόν Όλιβιέρον.

Δέκα και τέσσαρα έτη παρήλθον εκτοτε.

Περί τὰ τέλη του Νοεμβρίου του έτους 1407, άπροςδόκητος και άπκισία ειδησις κατεταράξε τήν Γαλλίαν.

Τήν 23ην του αὐτου μηνός ό δουξ Λουδοβίκος τῆς Αύρηλίας έδολοφονήθη καθ' ἢν στιγμῆν, παιδρός και μειδιῶν, έξήρχετο μετά τῆς βασιλίσης εκ τινος δείπνου, άκολουθούμενος υπό δύο σωματοφυλάκων και τινων ύπηρετῶν. Έπτὰ ἢ οκτώ προσωπιδοφόροι έπετέθησαν κατ' αὐτου, άφου πρώτον έτρεψαν εις φυγήν τούς συνοδούς του, και άφηκαν αὐτόν νεκρόν. Έν δέ τῇ συγχύσει εκείνη, πτωχή τις γυνή, όνομαζομένη Ίκκωβίνα Γριφφάρδου, ειδεν έξερχόμενον εκ τινος οικίας τῆς όδοῦ Παλαιῶν Τέμπλων, άνδρα τινά, ύψηλόν και χονδρόν φέροντα πλατύγυρον πέλον, οὔτινος εκάλυπτετο σχεδόν ὅλον τό πρόσωπον. Ό άνήρ εκείνος πλησιάσας τούς φονεῖς, ειπεν αὐταῖς χαμηλοφώνως:

— Έξαιρέτα! . . . τώρα ας φύγωμεν, εἶνε νεκρός!

Και διηυθύνθη πρὸς τήν οικίαν του δουκός Ίωάννου τῆς Βουργονδίας, όστις, κατ' εκείνην τήν νύκτα, εκοιμήθη ἡσυχος, διότι δέν ὤπῆρχε πλέον ό έχθρός του.

Ό θάνατος του δουκός τῆς Αύρηλίας κατελύπησεν άπαντα τόν λαόν του. Η ιστορία διετήρησε τήν ανάμνησιν τῶν ευγενῶν αὐτου τρόπων και τῶν πολλῶν φιλανθρωπικῶν του πράξεων. Και ότε, άναγνωσθείσης τῆς διαθήκης του, έγνώσθη, ὡς διηγείται ό Μισελέ, ότι, και εις τούς άσπονδοτέρους έχθρούς τῆς ἡ ευγενῆς εκείνη ψυχῆ έφάνη συγκαταβατική και γενναϊόδωρος, τὰ δάκρυα του λαου του ἦσαν πλέον ανεξάντλητα.

Τήν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων του αὐτου εκείνου έτους ό προστάτης του Όλιβιέρου ἤλθε, κατὰ τό σύνθηες, να τον επισκεφθῆ.

Ήτο, δσον οὔδέποτε, μελαγχολικός και περίλυπος. Κατ' εκείνην δέ τήν ἡμέραν έλαβε τόν Όλιβιέρον και συνδιελέχθη μετ' αὐτου επί μακρόν μετά τό πέρας δέ ταύτης, ό νεανίας ήτο κάτωχρος. Δάκρυα έρρεον εκ τῶν ὀφθαλμῶν του, καιτοι παντι σθάνει προσεπάθει να κρατήσῃ αὐτά.

— Κύριε Ίησού Χριστέ! άνέκραξεν ἢ αγαθή Ζιλμέττη, τί συνέβη λοιπόν;

Ό Καπελούζος έκαμε νεῦμα τῷ νεανία.

— Τίποτε, μήτέρα μου, τίποτε· μοῦ ειπεν ένα μυστικόν. . .

Η Ζιλμέττη έταπεινώσε τούς ὀφθαλμούς.

— Όλιβιέρε, επανέλαβεν ό Καπελούζος, θά φυλάξῃς τόν λόγον σου;

— Θα τον φυλάξω!

— Θα σε ειδοποιήσω εγώ, όταν έλθῃ ἢ ὠρα.

Μετά τινα δέ σιωπήν·

— Κύριε, ειπεν ό νεανίας, σεῖς ό όποτος

ἐφάνητε πάντοτε τόσῳ καλῶς πρὸς ἐμέ, δὲν θά μού δεῖξητε τὸ πρόσωπόν σας, ποτέ ;

Ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκήρτισε.

— Ποτέ ! ἐψιθύρισε.

— Δός μοι τοῦλάχιστον νὰ σφίξω τὴν χεῖρά σας, ἀφοῦ καὶ τοὺς δύο μᾶς ἐνόησε τὸ αὐτὸ μῖσος.

— Τὴν χεῖρά μου ! ἀνέκραξεν ὁ Καπελοῦζος, τὴν χεῖρά μου ! . . . Δυστυχία ! ἡ χεὶρ αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σφίξῃ ποτὲ χεῖρα ἄλλου ! Ὑγίαινε, Ὀλιβιέρε, ὑγίαινε ! . . . Ἐνθυμοῦ καί . . . περίμενε.

Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐχαίρειττε τὴν κυρὰ Ζιλμέττην καὶ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆρχετο ἄδων ὁ Ζεβάν, ἰδὼν δὲ τὸν Ὀλιβιέρον, ἔδραμε πρὸς αὐτὸν λέγων :

— Ἀδελφέ μου ! ἀδελφέ μου !

Καί, παρατηρήσας τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου του :

— Τί ἔχεις, Ὀλιβιέρε μου ; ἐπανέλαβεν. ὦ ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! λέγε, σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Ὀλιβιέρος κλαίων ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Ἀδελφέ Ζεβάν, θά τα μάθης ὅλα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς ποτέ ! Ζεβάν, εἶμαι κατηραμένον πλάσμα ! . . .

Δ

Τὸ ἔτος 1415.

Ἄν τὴν 24^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1415, περιηγητὴς τις διήρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί, θά ἔβλεπε πεντήκοντα περίπου χιλιάδας γαλλικοῦ στρατοῦ, τεταγμένους εἰς παράταξιν μάχης, διότι ἐπρόκειτο νὰ παρακωλύσωσι τὴν διάβασιν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, Ἐρρίκου τοῦ Ε', ὅστις, ἀφοῦ διὰ τῶν στρατευμάτων του περιῆλθεν ὅλην τὴν Νορμανδίαν, κυριεύσας καὶ λεηλατήσας αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ εἰσβάλῃ καὶ εἰς Γαλίαν, ἐπωφεληθεὶς τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς σπαραγμῶν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' ἦτο μέγας διπλωμάτης καὶ τολμηρὸς βασιλεὺς.

Ἠκολούθησεν ὅθεν κατὰ γράμμα τὰς πειθοχρῆκας ὁδηγίας τοῦ Ριχάρδου Β' τούτέστιν αὐτὰς ἐκείνας, αἱ πρὸ δεκαπενταετίας περίπου, ἠκολούθησαν καὶ οἱ Γερμανοὶ, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα κατέπληξαν πάντας.

Ἡ μαθηματικὴ ἐπιστήμη ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τῆς πολεμικῆς καὶ ἡ ἐν πολέμῳ ἀφελὴς εὐγένεια τῶν ἀνωτέρων πρὸς τοὺς ὑποδεστέρους, ἰδοὺ ἡ τῶν Γερμανῶν ὑπεροχὴ, ἦν πάντες θαυμάζουσιν.

Ἐρρίκος ὁ Ε' βσιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχεν εὐγενεῖς τοὺς τρόπους· εἰσέβαλλε μὲν εἰς τὴν Γαλίαν, ἀλλ' ἐγίνωσκε καλῶς νὰ ὑπερασπιζῆται καὶ τὴν ἑαυτοῦ τιμὴν καὶ τὴν τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐν Γαλίᾳ ὅμως συνέβαινε τὸ ἐναντίον· καὶ μὲν ὁ γαλλικὸς λαὸς ἐφάνετο πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποστῇ πᾶσαν θυσίαν, προκειμένου περὶ τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν εἶχε κυβερνήσιν,

ἰκανὴν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας του, εἶχε βασιλέα νεανίαν παράφρονα, τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν ἐπέβαλλεν εἰς ἰδιότροπος καὶ ὅλως ἀνίκανος γέρων, ὁ δούξ Δεβερρύ.

Ὅχι ἦττον, ἀμα ὡς ἐγνώσθη ὅτι τὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα ἐκυρίευσαν τὴν Νορμανδίαν, ἡ χώρα ὅλη ἠγέρθη ἐπὶ ποδός. Ἡ Γαλλία ἐξωπλίσθη ὅσον ἐδύνατο ταχύτερον καὶ πᾶς Γάλλος ἐδράξατο προθύμως τὰ ὄπλα ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος του.

Ἦδη τὰ δύο στρατεύματα ἦσαν ἀντιμέτωπα.

Περὶ τὸ λυκόφως τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας δύο νέοι ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἀπὸ Παρισίους εἰς Καλαί· ἀμφότεροι ἐφαινότο ὅτι ἦσαν εὐγενεῖς. Ὁ μεγαλύτερος ἦτο περίπου εἰκοσιπενταετής.

Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, πρόσωπον ὡσεὶδὲς κόμην θαυμασίως ξανθὴν καὶ ὀφθαλμοὺς μέλανας καὶ ἐκφραστικούς. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὠραίου προσώπου του διεκρίνετο βαθεῖά τις μελαγχολία, κατατρύχουσα τὴν καρδίαν του. Ἐν γένει ὁμως, ὡς ἐκ τοῦ εὐγενοῦς παραστήματός του, εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο ὑψηλῆς καταγωγῆς.

Ἦτο τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ὁ Καπελοῦζος ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον· ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος.

Ὁ φίλος του, τῆς αὐτῆς ὡς ἔγγιστα ἡλικίας, ἀπετέλει ἀντιθεσιν προφανῆ. Εἶχε τὸ ἀνάστημα μικρόν, τὴν κόμην καστανὴν καὶ τὴν ὄψιν μελάγχρου· ἀλλ' εἶχε τὸ ἦθος εἰλικρινὲς καὶ ἀποφασιστικόν, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐδήλου ὀξύνοϊον ἐξαιρετικὴν.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο θετὸς ἀδελφὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ὁ Ζεβάν Μαγιέ, ὑπὸ τὸν θώρακα τοῦ ὁποίου ἔπαλλε καρδιά γενναία ἀμα καὶ αἰσθαντικὴ, ὑπὸ δὲ τὸν πλατύγυρον πῖλόν του ἐκρύπτετο μέτωπον εὐρὸν καὶ λάμπον ἐξ εὐφυίας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Ζεβάν ἦτο ποιητῆς.

Πολλάκις, ὅτε τὸ βαλάντιόν του ἦτο κενόν, ὁ νεαρὸς μαθητὴς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγίνωσκε νὰ κερδίῃ οὐκ ὀλίγα χρήματα διὰ τῆς ποιητικῆς του λύρας· ἀλλοτε δέ, ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος ἠσθάνετο λύπην τινά, ὁ Ζεβάν, διὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ παιδρᾶς, τῷ ἔψαλλε στίχους τινάς, αἵτινες κατέθελγον τὴν καρδίαν του καὶ ἀπεδίωκον ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀνίαν. Καὶ τότε ὁ Ὀλιβιέρος ἐμειδία, ὁ δὲ Ζεβάν ἐσκήρτα ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μουσῆς του ἐκδασιν.

Ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδιά, φίλος ἀνεκτίμητος, ψυχὴ ἐνθουσιώδης καὶ συμπαιθῆς, πνεῦμα διαυγὲς καὶ πεφωτισμένον, ἰδοὺ πᾶν ὅ, τι καθίστα τὸν Ζεβάν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ὀλιβιέρου πολὺτιμον ἀδελφόν, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποίου πολλὰκις ὑψόλογε τὸν Θεόν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Βουσύ οὐδὲ τὰ βλέφαρα ἐκίνησε.

— Λοιπόν, εἶπεν αὐτῷ ὁ δούξ, δὲν βλέπεις ;

— Τί ;

— Ὅτι ὁ Σχομβέργ, ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρὸν ὕψωσαν τοὺς ὤμους, ἀκούσαντες τὴν δικαιολογίαν σου ;

— Τὸ εἶδον, ἐξοχώτατε, τὸ εἶδον ἀριστα, εἶπεν ὁ Βουσύ λίαν ἀτάραχος.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν ! πιστεῦτε, ὅτι θά φονεύσω τὸν πλησίον μου ἐντὸς ἐκκλησίας ; Εἶμαι καλὸς χριστιανὸς καὶ δὲν θά το πράξω.

— Ἄ ! καλλίστα, εἶπεν ἐκπληκτικὸς ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ἐνόμισα, ὅτι δὲν εἶδες ἡ ὅτι δὲν ἠθέλησας νὰ ἴδῃς.

Ὁ Βουσύ ἐπίσης ὕψωσε τοὺς ὤμους, μετὰ δὲ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐξοδον, λαβῶν κατ' ἰδίαν τὸν πρίγκηπα :

— Λοιπόν, εἰς τὸν οἶκόν σας ἐξοχώτατε ; τῷ εἶπε.

— Παραχρῆμα, διότι θά ἔχεις πολλὰ πράγματα νὰ μοι ἀνακοινώσης.

— Ναί, πραγματικῶς, ἐξοχώτατε, καὶ τὰ ὅποια, εἶμαι βέβαιος, οὔτε ὑποπτεύετε.

Ὁ δούξ προσέβλεψε τὸν Βουσύ ἐκπληκτικῶς.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἄφες νὰ χαιρετίσω μόνον τὸν βασιλέα καὶ ἐρχομαι μαζί σου.

Ὁ δούξ μετέβη ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν ἀδελφόν του, ὅστις, ἐκ θαύματος τῆς Παναγίας ὧν διατεθειμένος εἰς τὴν μακροθυμίαν, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ν' ἀπέλθῃ εἰς Παρισίους, κατ' ἀρέσκειαν.

Ὁ δούξ, ἐπιστρέψας πρὸς τὸν Βουσύ καὶ κλεισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς ἓν τῶν δωμάτων τοῦ μεγάρου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀρισθῆ αὐτῷ ὡς κατοικία :

— Ἐμπρός, σύντροφε, τῷ εἶπε, κάθησον καὶ διηγήθητί μοι τὴν ἱστορίαν σου· ἤξεύρεις, ὅτι σ' ἐνόμισα ἀποθανόντα ;

— Τὸ πιστεύω, ἐξοχώτατε.

— ἤξεύρεις, ὅτι ἡ Αὐλὴ ἐνεδύθη λευκά ἐξ ἀγαλλιᾶσεως διὰ τὴν ἐξαφάνισίν σου καὶ ὅτι πολλὰ στήθη ἀνέπνευσαν ἐλευθέρως πρώτην φοράν, ἀπ' ἧς ἔμαθες νὰ κρατῆς τὸ ξίφος ; Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτων· βεβαίως, θά μ' ἐγκατέλιπες, ὅπως καταδιώξῃς ὠραίαν τινὰ ἀγνωστον ! Τίς ἦτο καὶ τί πρέπει νὰ προσδοκῶ ;

— Ὁφείτετε νὰ θερίσητε ὅ, τι ἐσπείρατε, ἐξοχώτατε, ἦτοι πολλὴν αἰσχύνην !

— Τί εἶπετε ; εἶπεν ὁ δούξ, πολλῶ μᾶλλον ἐκπλαγεὶς διὰ τοὺς παραδόξους λόγους ἡ διὰ τὸ ἀτοπον ὕφος τοῦ Βουσύ.

— Ὁ ἐξοχώτατος ἤκουσεν, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ ἐπαναλάβω τοὺς λόγους μου.

— Ἐξηγήθητε, κύριε, καὶ ἄφετε εἰς τὸν Σχικὸν τὰ αἰνίγματα.

— ὦ ! οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον, ἐξοχώτατε, θέλω δ' ἀρκεσθῆ νὰ ποιήσωμαι ἐκκλησιν εἰς τὴν μνήμην σας.

— 'Αλλά τίς είναι εκείνη ἡ γυνή;
— 'Ενόμιζον, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος εἶχεν ἀναγνωρίσει αὐτήν.
— 'Ἦτο, λοιπόν, ἐκείνη; ἀνέκραζεν ὁ δούξ.
— Ναί, ἐξοχώτατε.
— Τὴν εἶδες;
— Ναί.
— Σοὶ ὠμίλησεν;
— 'Αναμφιβόλως· μόνα τὰ φαντάσματα δὲν λαλοῦσιν. Ἴσως ὅμως ὁ ἐξοχώτατος ἐδικαιοῦτο νὰ πιστεύῃ καὶ εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἦτο νεκρά.
— 'Ὁ δούξ ὠχρίασε, κατασυντριβείς ὑπὸ τὴν σκληρότητα τῶν λόγων ἐκείνου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἦναι κόλαξ αὐτοῦ.
— Ναί, ἐξοχώτατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, εἰ καὶ ὠθήσατε εἰς τὸ μαρτύριον νεάνιδα εὐγενῆ, ἐκείνη ἀπέφυγε τὸ μαρτύριον· πλὴν μὴ ἀκόμη ἀναπνεύσητε, μὴ θεωρήσητε ὑμᾶς συγχωρηθέντα, διότι ἐκείνη ἡ νεανίς, διατηρήσασα τὴν ζωὴν, ὑπέστη δυστύχημα μετὰ τὸ θανάτου.
— Τί συνέβη εἰς αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ δούξ, τρέμων σύσσωμος.
— Τῆ συνέβη, ἐξοχώτατε, ὅτι εἰς ἀνὴρ ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς· ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐπληρώθη τόσον ἀκριβὰ τὴν ἐκδούλευσίν του, ὥστε θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ παρῆρχεν αὐτήν.
— Τελείωσε, ἄς ἴδωμεν.
— Λοιπόν, ἐξοχώτατε, ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδόρ, ὅπως διαφύγη τὴν ἤδη ἀνοικτὴν ἀγκάλην τοῦ δουκὸς δ' 'Ανζιού, τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ἐρωμένη, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἀπεχθάνεται.
— Τί λέγεις;
— Λέγω, ὅτι ἡ 'Αρτεμις δὲ Μεριδόρ καλεῖται σήμερον δέσποινα Μονσορώ.
Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, ὁ Φραγκίσκος, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῷ ὠχρότητος, ἐγένετο καταπόρφυρος, ὡς ἐάν τὸ αἷμα ἐμελλε νὰ ἐξακοντισθῇ τῶν ὀφθαλμῶν του.
— Χίλιοι διάβολοι! ἀνέκραξε μανιωδῆς, εἶναι ἀληθές;
— 'Αφοῦ σὰς τὸ λέγω, ἀπάντησεν ὁ Βουσύ μὲ τὸ ὑπερήφανον ὕφος του.
— Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, οὐδ' ὑποπεύω τὸν ἐντιμον χαρακτήρα σου, Βουσύ· ἐρωτῶ ἑμαυτὸν, ἐάν ἦναι δυνατόν εἰς τῶν εὐπατριδῶν μου, εἰς Μονσορώ, νὰ τολμήσῃ νὰ προστατεύσῃ κατὰ τοῦ ἐρωτόςμου γυναῖκα, τὴν ὁποίαν τιμῶ δι' αὐτοῦ.
— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Βουσύ.
— Λοιπόν, θὰ ἐπραττες καὶ σὺ ὅ,τι αὐτὸς ἐπραξε;
— Καί τι πλέον, ἐξοχώτατε· ἤθελον σὰς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ὁ ἔρωσ ὑμῶν ἐσφαλλεν.
— 'Ακούσατε μίαν στιγμὴν, Βουσύ, ἐάν εὐχρεστῆσθε, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, ἀναλαβὼν τὴν γαλήνην του· ἐννοεῖτε, φίλτατε, ὅτι δὲν δικαιολογοῦμαι.
— Καὶ σφάλλετε, πρίγκηψ μου, διότι δὲν εἴσθε εἰμὴ ἀπλοῦς εὐπατριδῆς, ὁσάκις πρόκειται περὶ φρονήσεως.
— Λοιπόν, ἔνεκα τούτου, σὰς παρακαλῶ νὰ γενῆτε δικαστὴς τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ.

— 'Εγώ;
— Ναί, ὑμεῖς, καὶ νὰ μοι εἴπητε, ἐάν δὲν ἦναι προδότης ὡς πρὸς ἐμέ.
— 'Ὡς πρὸς ὑμᾶς;
— 'Ὡς πρὸς ἐμέ, τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκε τὰς προθέσεις.
— Τίνες δ' ἦσαν αἱ προθέσεις τῆς 'Υμετέρας 'Υψηλότητος;
— Νὰ κατορθώσω ν' ἀγαπηθῶ ὑπὸ τῆς 'Αρτεμίδος.
— Ν' ἀγαπηθῆτε;
— Ναί, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ποιήσωμαι χρῆσιν βίας.
— Αὐταὶ ἦσαν αἱ προθέσεις ὑμῶν, ἐξοχώτατε; εἶπεν ὁ Βουσύ μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα.
— 'Αναμφιβόλως· διετήρησα δ' αὐτὰς μέχρι τῆς ἐσχάτης στιγμῆς, εἰ καὶ ὁ κύριος Μονσορώ κατέπολέμησεν αὐτὰς μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς αὐτῷ λογικῆς.
— 'Εξοχώτατε! ἐξοχώτατε! τί λέγετε; 'Εκείνος ὠθήσεν ὑμᾶς ν' ἀτιμάσῃτε τὴν 'Αρτεμιν;
— Ναί.
— Διὰ τῶν συμβουλῶν του;
— Διὰ τῶν ἐπιστολῶν του. Θέλετε νὰ ἴδῃτε μίαν αὐτῶν;
— 'Ὡ! ἀνερώνησεν ὁ Βουσύ, ἐάν ἦδυνάμην νὰ το πιστεύσω
— Περιμένουν μίαν στιγμὴν καὶ θὰ ἴδεις.
'Ὁ δούξ ἔδραμε πρὸς μικρὸν κιβώτιον, διαρκῶς φυλαττόμενον ὑπὸ τινος τῶν ἀκολούθων του, λαβὼν δ' ἐξ αὐτοῦ ἐπιστολήν, ἐνεχείρισεν αὐτήν εἰς τὸν Βουσύ.
— 'Ανάγνωσον, τῷ εἶπεν, ἀφοῦ ἀμφιβάλεις εἰς τὸν λόγον τοῦ πρίγκηψ σου.
'Ὁ Βουσύ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐκ τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀνέγνωσεν:
* *Ἐξοχώτατε,*
* 'Ας ἡσυχάσῃ ἡ 'Υμετέρα 'Υψηλότης· τὸ πρᾶγμα θέλει κατορθωθῆ ἀκινδύνως, διότι ἡ νεανίς ἀναχωρεῖ, τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅπως ὑπάγῃ καὶ διέλθῃ ὀκτῶ ἡμέρας πρὸς τινὲς θεῖα τῆς, διαμενούσῃ εἰς τὸν πύργον Λύδε· ἀναλαμβάνω, λοιπόν, τὴν ἐκτέλεσιν, περὶ τῆς ὁποίας μὴ ἀνησυχῆτε. 'Ὡς πρὸς τοὺς δισταγμοὺς τῆς δεσποινίδος, πιστεύσατε, ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἐκλείπει, ἅμα ὡς εὐρεθῆ ἐνώπιον τῆς 'Υμετέρας 'Υψηλότητος· ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐνεργῶ... καὶ ἀπόψε... θὰ εἶναι εἰς τὸν πύργον Βωζέ.
* Τῆς 'Υμ. 'Υψηλότητος ταπεινότατος θεράπων
* *Βράνε δὲ Μονσορώ.*
— Λοιπόν, τί λέγεις, Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ὁ εὐπατριδῆς ἐπανέγνωσε τὴν ἐπιστολήν.
— Λέγω, ὅτι ὑπηρετεῖσθε καλῶς, ἐξοχώτατε.
— Δῆλα δὴ, ὅτι, ἀπ' ἐναντίας, προδίδομαι.
— Εἶναι ἀληθές! ἐλησμόνου τὴν συνέχειαν.
— Μ' ἐνέπαιζεν ὁ ἀθλιός! μ' ἔκαμε νὰ πιστεύσω τὸν θάνατον τῆς γυναικὸς ἐκείνης.
— Τὴν ὁποίαν σὰς ἔκλεψε· τῷ ὄντι, τὸ

παιγνίδιον εἶναι προσβλητικόν· ἀλλ' ὅμως, προσέθετο ὁ Βουσύ μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, εἶναι λόγος συγγνώμης ὁ ἔρωσ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ.
— 'Α! πιστεύεις; εἶπεν ὁ δούξ μὲ τὸ κακεντρέχες μειδίαμα του.
— Δὲν ἔχω ἰδίαν γνώμην ὡς πρὸς τοῦτο· τὸ πιστεύω, ἐάν ὑμεῖς τὸ πιστεύητε.
— Τί θὰ ἐπραττες, ἐάν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου; 'Αλλὰ πρῶτον περιμένε· τί αὐτὸς ἐπραξεν;
— Ἐκαμε τὸν πατέρα τῆς νεανίδος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὑμεῖς ἀπήγαγετε αὐτήν. Προσηνέχθη δ' ὡς προστατῆς, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν πύργον Βωζέ μὲ ἐπιστολήν τοῦ βαρόνου δὲ Μεριδόρ καὶ, ἐπὶ τέλους, προσήγγισε μετὰ λέμβου εἰς τὰ τεῖχη τοῦ πύργου καὶ ἀπήγαγε τὴν αἰχμάλωτον, τὴν ὁποίαν ἐνέκλεισεν εἰς τὴν γνωστὴν ὑμῖν οἰκίαν καὶ ἠνάγκασε, δι' ἐκφοβίσεων, νὰ συζυγῆ μετ' αὐτοῦ.
— Καὶ ταῦτα δὲν εἶναι αἰσχροὶ ἀπιστίας; ἀνεφώνησεν ὁ δούξ.
— Διαπραχθεῖσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ὑμετέρας ἀπιστίας, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ εὐπατριδῆς μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ τόλμης.
— 'Α! Βουσύ!... θὰ ἴδεις ἐάν ἡξεύρω νὰ ἐκδικῶμαι.
— Νὰ ἐκδικηθῆτε! ἡσυχάσατε, ἐξοχώτατε, δὲν θὰ πράξητε τοιοῦτό τι.
— Πῶς;
— Οἱ πρίγκηπες δὲν ἐκδικοῦνται, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ τιμωροῦσι. Θέλετε ἐπιπλῆξει τὸν Μονσορώ διὰ τὴν ἀπιστίαν του καὶ θέλετε τὸν τιμωρήσει.
— Καὶ τίνι τρόπῳ;
— 'Αποδίδοντες τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν δεσποινίδα Μεριδόρ.
— Δύναμαι νὰ το πράξω;
— Βεβῶσις.
— Πῶς;
— 'Αποδίδοντες αὐτῇ τὴν ἐλευθερίαν.
— Ἐμπρός, ἐξηγήθητε.
— Οὐδὲν τούτου εὐχερέστερον· ὁ γάμος ὑπῆρξε βίσιος, ἐπομένως ἀκυρός.
— Ἐχεις δίκαιον.
— Ἐνεργήσατε, λοιπόν, ν' ἀκυρωθῇ ὁ γάμος, οὕτω δὲ θέλετε ἐνεργήσει, ἐξοχώτατε, ὡς ἐντιμος εὐπατριδῆς καὶ ὡς πρίγκηψ.
— 'Α! ἄ! εἶπεν ὁ φιλόποτος δούξ, ὁποία θέσις! 'Ευδιαφέρεσαι, λοιπόν Βουσύ;
— 'Εγὼ οὐδὲν μόνον μ' ἐνδιαφέρει, ἐξοχώτατε, νὰ μὴ λεχθῇ, ὅτι ὁ Λουδοβίκος Κλεμῶν κόμης δὲ Βουσύ ὑπηρετεῖ πρίγκηπα ἀπιστον καὶ ἀνδρα ἀνευ τιμῆς.
— Λοιπόν, θὰ ἴδεις. Τίνι τρόπῳ ὅμως ν' ἀκυρώσω τὸν γάμον;
— Εὐκολώτατα. Διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πατρός.
— Τοῦ βαρόνου δὲ Μεριδόρ;
— Ναί.
— Οὗτος ὅμως εὐρίσκεται εἰς τὸ βᾶθος τῆς 'Ανδεγαυίας.
— Εἶναι ἐδῶ, ἐξοχώτατε, εἰς τοὺς Παρισίους.
— Εἰς τὸν οἶκόν σου;
— 'Ὅχι· εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θυγατρὸς

του. Είπατε αὐτῷ, ἐξοχώτατε, ὅτι δύναται νὰ βασισθῆ ἐφ' ὑμῶν, ὅτι, ἀντὶ νὰ θεωρῆ τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα ὅποιαν θεώρει αὐτὴν μέχρι τοῦδε ἦτοι ἐχθρῶν, δύναται νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν προστάτριαν, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις κατηράτο τὸ ὄνομά σας, θέλει λατρεύσει ἡμᾶς ὡς τὸν ἀγαθὸν ἄγγελόν του.

Ἐπεται συνέχεια.

Διμλ.

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Διήγημα Α. Fourgeaud.

Α

Ἡ Γαβριέλλα πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ γράφω, Μάξιμε, διότι ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ κατακρίνης τὸ διάθεμά μου τοῦτο, καὶ διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἡ καρδιά μου εἶνε ἐλευθερά, ὅπως διαθέσω αὐτὴν κατὰ βούλησιν.

Ρίψον εἰς τὸ πῦρ τὰ βιβλία σου καὶ ἐπανάλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπως ἐπαναλάβῃς ἢ ἐκ τῶν τόπων τούτων φυγαδευθεῖσα χαρά.

Ὅχι ἦττον εἶμαι εὐτυχῆς, Μάξιμε, ὅσον οὐδεμία ἐπὶ τοῦ κόσμου γυνή, ἀναλογιζομένη ὅτι σὺ νυγθήμερον ἀπαγολεῖς τὸ πνεῦμά μου καὶ ὅτι ἀνήκω εἰς σὲ διὰ παντός.

Ὑπάκουσον λοιπὸν εἰς τὴν θέλησίν μου καὶ ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Ἄφες τὰ πολυτελῆ μέγαρα τῆς πρωτεύουσας, ἄφες τὰς ἐδρας τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπανάλθε εἰς τὴν οἰκίαν σου, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὅπως ἐπὶ σου διὰ παντός.

Ὁ ἄγγελός σου, ὅπως συνείηξες νὰ ὀνομάξῃς τὴν γράφουσαν τὰς γραμμάς ταύτας, ἐντὸς ὀλίγου θὰ πενηθορήσῃ ἢ ὑγεία τῆς θείας μου Μαγδαληνῆς ἐχειροτέρεως κατ' αὐτὰς ἐπαισθητῶς καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἰατροῦ, δὲν θὰ ζῆσθαι πέραν τοῦ μηνὸς τούτου. Καὶ ἂν δὲν ἐπανάλθῃς ταχέως, Μάξιμε, θὰ μείνω μόνῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἀνευ οὐδενὸς ἄλλου προστάτου εἰ μὴ τοῦ Ὁσσιανοῦ, τοῦ πιστοῦ ἐκείνου κυνὸς τῆς Νέας Γῆς.

Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἡ ὥριαιότερα καὶ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἐξοχίαν. Ὁ ἥλιος φωτίζει τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς πεδιάδας, ὅπως ἡ ἐλπίς φωτίζει τὴν καρδίαν μου καὶ ἡ λάμψις τοῦ μέλλοντος ἀναζωπυρεῖ καὶ ἐνισχύει τὸν ἔρωτά μου.

Ὅταν τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἐπερχόμενον, ἀποκρύπτῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς εὐανθεῖς καὶ χλοεράς πεδιάδας καὶ τὰ θάλλοντα καὶ εὖσσμα δένδρα ἢ καρδία μου αἰσθάνεται ἀνεκφραστον λύπην· ἀλλ' ὅταν αἰσθανθῶ πνέουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν ὄρεσάν καὶ μυροδόλον ἐσπερινὴν αἴραν, ἥτις μοὶ μεταφέρει τὸ ἀρώμα τῶν προσφιλιῶν μοὶ ἐκείνων πεδιάδων, τότε ἡ καρδία μου αἰσθάνεται γλυκυτάτην ἀνακούφισιν καὶ τὰ χεῖλη μου ἀκοντα προφέρουσι τὸ ὄνομά σου! Ἄλλὰ, φεῖ! πάραυτα ἐπαναπίπτει εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν, διότι δὲν εἶσαι πλησίον μου, Μάξιμε, ὅπως θαυμάσωμεν ὁμοῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἄκουσα δὲ προσηλῶ τὸς δακρύνοντας ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πρωτεύουσας, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ σ' ἴδω ἐπανερχόμενον. Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ ταχέως, Μάξιμε! Τὸ πᾶν, ἀνευ σοῦ εἶνε δι' ἐμὲ σκοτεινόν· καὶ αὐτὸς ὁ λάμπων ἥλιος, ὁ περικαλύπτων καὶ ζωογονῶν τὴν γῆν ἅπασαν, καθιστῶν αὐτὴν μακαρίαν, καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος, ἀνευ σοῦ, μοὶ φαίνεται ἄστρον ζοφώδες καὶ ἐσβεσμένον.

Τὰ δάση καὶ αἱ πρασινίζουσαι πεδιάδες σὲ περιμένουσιν, ὅπως καὶ ἐγώ, Μάξιμε. Τὰ ἀνθὴ ζητοῦσι τὸ βλέμμα σου, ὅπως διαγώσῃσι τὸ ἀρώμα τῶν. Ὅτω καὶ ἡ καρδία μου ζητεῖ τὴν καρδίαν σου, τὴν ὁποίαν θεωρῶ ἀμείαντον, καίπερ περιπλανωμένην εἰς τὰ ἀχανῆ καὶ μυστηριώδη τῆς πρωτεύουσας ἐνοσιπτήματα.

Σπεῦσον λοιπὸν νὰ ἔλθῃς ἂν ὁ νέος σου βίος δὲν ἐξήλειψεν ἀπὸ τῆς νημέως σου τὸ γλυκυτάτον παρελθόν μου. Θέλω νὰ ἴδω εἰς τὸ πλευρόν μου τὸν προστάτην μου. θέλω νὰ ἴδω πλησίον μου τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας μου. Ὁ μόνονος βίος τοῦ χωρίου δὲν θὰ με φοβίσει ποσῶς, διότι ἡ παρουσία σου θ' ἀποδιώκῃ τὰς λύπας μας καὶ θὰ με καθιστᾷ εὐτυχῆ. Τὰ πτηνὰ θὰ χαίρεινται χαρμωσύνως τὴν ἀφίξιν σου, ὡ γλυκυτάτον ἄστρον μου, καὶ τὰ θηρία ἐντρομα θὰ κροῦσιν εἰς τὸν ἦχον τῆς μελιρροῦτος φωνῆς σου. Ἐλθέ, Μάξιμε,

ἐλθέ, ὅπως προστατεύσῃς ὄρανήν ἴεαν, ἥτις ὡς μόνον ὄπλον ἔχει τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ τὰ δάκρυά της. Σὺ μόνος δύνασαι νὰ με ὑποστηρίξῃς καὶ νὰ με ὑπερασπίσῃς· σὺ μόνος, εἰς ὃν προσέφερα ὀλοκαύτωμα τὴν καρδίαν μου, σὺ μόνος ἔση καὶ προστάτης μου, ὁ πιστὸς τῶν αἰσθημάτων μου φύλαξ. Ἡ θεία μου, ἥτις, ὡς γνωρίζεις, σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ὑπολήπτειται, ἀπὸ τοῦδε σὲ ὀνομάζει ἀνεψιόν της. Ὡ! καὶ· ἐλθέ, ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας μου, ἂν ἔτι φλέγῃ τὴν καρδίαν σου τὸ ἄσβεστον αἰσθημα, ὅπερ καθίστα ἄλλοτε εὐτυχῆ τὴν πιστὴν καὶ διὰ βίου ἀφωσιωμένην εἰς σὲ

Γαβριέλλαν.

Υ. Γ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με καταδικάσῃς ἂν δὲν δεικνύω τὴν προσήκουσαν λύπην διὰ τὸν προσεχῆ θάνατον τῆς θείας μου. Ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι ἡ ἀγαθὴ αὕτη γρατὰ ἀγεῖ ἤδη τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ ὅτι μία μόνῃ ἐπιθυμία ἀπέμεινεν αὕτη: τοῦ νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ συνέγγυς τὸν θάνατον. Σκέψθητι ἐπίσης, ἀγαπητὴ Μάξιμε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μας, ὅσω πικρὸν καὶ ἂν ᾖ τὸ παρόν, εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ προσδοκωμένου εὐδαίμονος μέλλοντος.

Ἡ ἐλπίς αὕτη εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς μας. Καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην σὺ ἐπέχυσας εἰς τὴν καρδίαν μου, Μάξιμε.

Β

Ἡ Βιλελμίνη πρὸς τὸν Μάξιμον.

14 Ἰουλίου.

Σοὶ ἀναγγέλλω εὐάρεστον εἶδησιν, Μάξιμε, διὰ τὴν ὁποίαν πιστεύω ὅτι θὰ χαρῆς ἀπὸ καρδίας, ὅπως καὶ ἐγώ.

Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ πατήρ μου μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην πάραυτα ἀνεμνήσθην, τὸ ὁμολογῶ, τῆς ἐχθρας, ἥτις ὕφισταται μεταξύ τῶν δύο οικογενειῶν μας, τῶν Μοντεγῦ καὶ Καπουλέ.

— Κόρη μου, μοὶ εἶπεν ὁ πατήρ μου μετὰ ἡδύτητος, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε εἰς ἐμὲ, ἔπρεπεν ἀναμφιβόλως νὰ προσενηχθῶ εἰς σὲ αὐστηρότερον, ἀλλὰ βραδύτερον ἤννοσα ὅτι, ὅσην σκληρότητα καὶ ἂν εἰδύκνον εἰς σὲ, οὐδὲν θὰ ἐπετύγχανον ὥστε ἀπεφάσισα νὰ φανῶ ἐπιεικῆς. Ἄλλως τε, δὲν παταεῖ ὁ Μάξιμος, ὅστις δὲν πιστεύω νὰ τρέφῃ τὸ αἰώνιον ἐκεῖνο μῖσος, τὸ ὅποιον ἔτρεφον καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, κατὰ τῆς οικογενείας μας· ἀλλὰ σὺ, ἥτις ἔπρεπε νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῆς πάραυτα τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτά σου.

— Ἐφοβοῦμην τὴν ὀργὴν σου! ἐψιθύρισα μετὰ συστολῆς.

Ἐμειδιάσεν.

— Λοιπὸν ἐξακολουθεῖς νὰ τον ἀγαπᾷς; μὲ ἡρώτησεν.

— Ναι, πάτερ μου.

— Τότε γράφον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ ἔλθῃ ταχέως, μοὶ εἶπε μετὰ τρυφερότητος· συγκατανεύω εἰς τὸν γάμον σας.

Πάραυτα ἐγονυπέτησα πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἔχουσα δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Σοὶ γράφω λοιπὸν νὰ ἔλθῃς, Μάξιμε, ἐξ ὀνόματος ἐκείνου, ὅστις μέχρι τοῦδε τοσοῦτον αὐστηρὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅστις ἤδη συγκατατίθειται εἰς τὴν ἐνωσιν μας. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ ἐκπληξίς μου, ὡς τε νομίζω ὅτι εἶνε ὄνειρον, ὅτι ἤδη σοὶ γράφω! Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶνε ὁ πατήρ μου μοὶ ἐπέτρειψε νὰ σε ἀγαπῶ καὶ νὰ ἐνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου.

Ἐλθέ λοιπὸν, Μάξιμε, ἀρχοῦντως ὑπέφερες τὸ μέλλον ἤρξατο ἤδη νὰ προσμειδῇ. Ἡ παρελθούσα πενία σου δὲν θὰ ᾖ πλεόν διὰ σὲ εἰ μὴ πικρὰ ἀνάμνησις, ἥτις θὰ σε διδάξῃ νὰ ἐκτιμᾷς δεινῶς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου. Σχίσον πλέον τὰ βιβλία καὶ τὰ λεξικά καὶ ἔλθε πλησίον μου νὰ σε διδάξω ἐγὼ τὰς τέρφεις τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ μάθῃς παρὰ τοῦ λεξικοῦ τῆς καρδίας μου τί σημαίνει ἡ λέξις: Ἀγαπᾷ! Φεῖ! οἱ ἐγῆροι καὶ σχολαστικοὶ ἀκαδημαῖκοι δὲν ἀνεύρον εἰς ἐτί τὰς καταλλήλους λέξεις, ὅπως παραστήσωσι τὰ φλογερὰ αἰσθητάματα δύο ἀγαπωμένων ψυχῶν!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνήντησα καθ' ὁδὸν τὴν μητέρα σου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου. Ὡ, πόσον μ' ἐλύπησεν ἡ ἀδιαφορία των, Μάξιμε! Βεβαίως θὰ προσπαθήσῃς νὰ φιλιωθῶμεν καὶ πάλιν, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἄλλὰ διατί ἀρὰ γε μ' ἐχθρεύονται; Διότι σὲ ἀγαπᾷ; Ἄλλὰ μήπως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου ἀφαιρεῖ τὰ ἐπὶ σοῦ δικαιώματά των;

Ἦδη ὕγινας, προσφιλέστατέ μου Μάξιμε, καὶ ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι σὲ περιμένει ἀνυπομονῶς ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη νυκτὴ σου

Βιλελμίνη.

Γ

ΜΑΞΙΜΟΣ

Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός.

Ὁ Μάξιμος, σύννους καὶ μελαγχολικός, ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ του. Ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ ἀντήχουν ἄσματα φαιδρά, καὶ κρότος συγκρουομένων ποτηριῶν.

Ἦσαν φίλοι τοῦ Μαξίμου, οἵτινες συνηθύμουν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ καὶ οἱ ὅποιοι ἐπανειλημμένως εἶχον προσκαλέσει αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, βεβυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, δὲν ἤκουεν οὔτε τὰ ἄσματα, οὔτε τὰς φωνάς, οὔτε τὸν ἦχον τῶν συγκρουομένων ποτηριῶν.

Αἰφνης ὁ Μάξιμος ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

Ἐνόμισεν ὅτι οἱ φίλοι του ἤλθον νὰ τον προσκαλέσωσι καὶ πάλιν καὶ προσπειοῖθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.

Ἄλλὰ, στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, εἶδε χεῖρά τινα, ρίπτουσαν δύο ἐπιστολάς ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Γαβριέλλας καὶ τῆς Βιλελμίνης.

Ὁ Μάξιμος ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀνέγνωσεν αὐτάς.

Τὰ χεῖλη του ἐμειδιάσαν παραδόξως καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρῶθη ἔτι μᾶλλον.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν φαιδρότερα ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Ἠνέφριε τὴν θύραν ἀθουρόπως καὶ κατῆλθε ἀκροποδητὴ τὴν κλίμακα.

Κρατῶν πάντοτε τὰς ἐπιστολάς του, περιεπλανήθη ἐφ' ἱκανὰς ὥρας εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Καὶ ἔβρεχεν, ἔβρεχε πάντοτε.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὰ ἄσματα ἐξηκολούθουν ἔτι καὶ ὁ οἶνος ἐσπένδετο ἀφθόνως.

Ὁ Μάξιμος διηλθεν ἀδιάφορος. Εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον.

— Ὡ! τὸ ὠρκίσθη! τὸ ὠρκίσθη! ἔλεγεν.

Εἶτα δέ, ἐγερθεὶς, ἐκάθησε πλησίον τραπέζης τινός, τὴν κεφαλὴν πάντοτε κρατῶν ἀνὰ χεῖρας, καὶ παρεδόθη εἰς βαθυτάτους διαλογισμούς.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ γράφῃ· ἀλλὰ πάραυτα ἔρριψε μετ' ὀργῆς μακρὰν αὐτοῦ τὸν κάλαμον καὶ ἤρξατο διατρέχων μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἀρχοῦντως προχωρήσει, ὅτε ἐκάθησε καὶ πάλιν πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἔλαθεν ἀνὰ χεῖρας τὸν κάλαμον.

Ἐγραψε δύο ἐπιστολάς καί, λαβὼν αὐτάς, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, ἦτο πλέον μεσονύκτιον. Τὰ ἄσματα τῶν φίλων του εἶχον ἤδη παύσει καὶ μόνον ἡ φωνὴ τοῦ ἀλεκτορος ἤκούετο μακρόθεν.

'Ο Μάξιμος κατεκλίθη και πάραυτα άπεκοιμήθη.

Μόλις είδε δια τών χαράδρων τών παρθύρων του υποφώσκουσαν την ήώ, ό Μάξιμος ήγήρθη τής κλίνης και ένεδύθη ταχέως, άφεις επί τής τραπέζης αυτού πών ό,τι ώφειλεν εις τόν ιδιοκτήτην τής οικίας του. Κατόπιν δέ, καιτοι εξηκολούθει να βρέχη ραγδαίως, έγκατέλειψε την πόλιν, φέρων μεθ'αυτου μικρόν τι δέμα.

'Ο ήλιος είχε φθάσει ακριβώς εις τό μέσον του σταδίου του, καθ'ήν στιγμήν ό Μάξιμος άπεχαιρέτα την πρωτεύουσαν.

Δ'

'Ο Μάξιμος προς την Γαβριέλλα.

17 'Ιουλίου.

Πολλάκις ήρώτησα έμαυτόν, Γαβριέλλα, αν ό έρωσ, τόν όποιον μοι ώρκίσθης δια τών χειλέων σου, καθηγιασθή εν τή καρδιά σου. Και ή ιδέα ότι ήμέραν τινά θα περιεφρόνεις τόν έρωτά μου, επί τώ λόγω ότι είμαι πτωχός, και θα προσέφερες την καρδιαν σου εις άλλον τινά όλιον ήνθόν, δύναμενον ν'άναποκρηθή εις τās απαιτήσεις τής πολυτελείας και εύφώας, ή ιδέα αυτή, Γαβριέλλα, κατεδασιάνιζε τό πνευμά μου.

Και σήμερα ακόμη, ότε μοι ώμολόγησες τόν έρωτά σου και αισθάνομαι ειλικρινώς ότι με αγαπās, συγχωρησόν μοι να σ'έπω ότι άμφιβάλλω. Και ή άμφιβολία αυτή, τό όμολογώ, είνε άδικος, διότι αισθάνομαι ότι μακράν σου μεγάλως ύποφέρει.

'Οχι, Γαβριέλλα, δεν άπώλεσες την καρδιαν ταύτην, ήτις σοι ώρκίσθη ατιών άνάγκην. Και άν μακράν σου εύρίσκωμαι εν τώ μέσω τοςούτον γοητειών και τοςούτον καλλωνών, πιστεύουσ ότι διετήρησα αυτήν άμίαντον από παντός πειρασμού, δυναμένου να με καταστήση άνάξιον του έρωτός σου.

Σ' εύχαριστώ μυριάκις, Γαβριέλλα, ότι εν τή επίπονή και πολυκυμάντω του βίου σου πορεία εξήλασας έμέ ως συνοδόπορον σου και εις έμέ άριέμωσες τās γλυκυτέρας έλπίδας τής ευτυχίας σου. 'Η ειλικρινής αυτη και ασύδηρτος όμολογία σου με άνυψοθ ύπεράνω των άνωρωπων μεταιστητών και τών φιλοδοξιών του κόσμου. Αισθάνομαι την καρδιαν μου εκχειλιζούσαν άπειρου ευγνωμοσύνης και την χείρά μου τρέμουσαν, ενώ χαράσσει τās γραμμάς ταύτας.

Σ' εύχαριστώ και πάλιν, γλυκειά μου φίλη. 'Η εκλογή σου αυτη αποδεικνύει ότι κατενόησας κάλλιστα, Γαβριέλλα, ότι ή επί του κόσμου ευτυχία δεν εξαρτάται εις τή πλούτη ενός φιλαργύρου ή εις τās έψιμμοθυώμενας και πομπώδεις επιδείξεις φαντασιοπλήχτου τινός νέου, αλλά εις τόν ειλικρινή και άσολον έρωτα, όστις έγκεται εις τούς παλμούς δύο συγγρόνης καρδιάν, συμπασχουσών και αγαπωμένων ενάλλάξ. 'Ηδη ουδέν δύναται να κατισύση του έρωτός μας, αφού σε αγαπώ και ή καρδία σου άνηκει εις έμέ.

'Αλλά έσο επικειχής, Γαβριέλλα, όσον αφορά τὰ βιβλία μου. Αυτά, εν στιγμάτις οδών και δυστυχίας, ύπήρξαν δι'έμέ οι μόνοι μου φίλοι, και αυτά με παρηγόρων εν ήμέραις αθλιότητος και άπελαπιμού. Δεν θέ μοι άρνηθής λοιπόν την χάριν ταύτην Ι... 'Άλλως τε, τι θα έσκεπτεσο άν ήμέραν τινά σοι έλεγον: «Παραιτουμαι τής εργασίας, όπως άπερωθώ... ή μάλλον όπως πωληθώ εις σε;» Αναμενδώς θα ήρχετο ήμέρα, έσο βεβαία, καθ'ήν θα έδικινωες ψυχρότητα και άποστροφήν εις έμέ, διότι θα μ' ενόμιζες ως άνθρωπον, επίχρτόντα την ευτυχίαν του εις τήν περιουσίαν της συζύγου του. Τοιαύται είνε αι ιδεαί τής εποχής μας. Τās τοιαύτας ένώσεις ή κοινωνία ονομάζει γάμους εκ συμφορροτος, διότι εν αυταίς δεν ειςχωρεθ τό ασθημα του έρωτος, αλλά ή φιλοκέρδεα ή μάλλον επείνη ή αισχροκέρεια.

'Αφες με λοιπόν να εξασφαλίσω τό μέλλον μου και να καταστοώ ώφέλιμος εις την κοινωνίαν, εις τούς όμωτους μου, και τέλος εις την γυναικα εκείνην, την όποιαν δια βίου θ' αγαπήσω. Όταν δε ή ώρα έπιστη, καθ'ήν θα δυνηθώ να είπω: «Κατέλαδον άστοχεπρή θεσιν εν τή κοινωνία δια των κόπων μου ήδη δύναμαι άνέτως να ζήσω, ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ», τότε μόνον θα έλθω προς σε και θα ένώσωμαι δια βίου τās τύχας μας.

'Αλλά πριν ή ή ώρα αυτη έπέλθη, έχω άμετάτρεπτον σκοπόν να εξακολουθήσω τό έργον μου, όπως δυνηθώ ν' άποκτήσω την χείρά σου, χωρίς να έρωθιάσω ένώπιόν σου επί τή ιδέα ότι εις σε όρείλω την ευτυχίαν μου. 'Οχι, δεν θέλω άλλο τι παρά σου εμψή τόν έρωτά σου σε μόνον αγαπώ και ουχί την περιουσίαν σου.

'Ομολογώ ότι δεν ήμην άξιος του έρωτός σου. Λοιπόν άνάγκη να περιμένωμεν άνάγκη να εξακολουθήσω τās σπουδάς μου. διότι μόνον δια του μέσου τούτου θα εξασφαλίσωμεν την ευτυχίαν μας. Δεν αγαπώ τὰ πλούτη και τās ματαιας επιδείξεις, αλλά την άνεσφιτησίαν του άνθρώπου, τουτέστι του να ζήσω μετά σου ζώην ευδαιμόνα και μακαρία.

'Αν δε ή έλπίς αυτη μάς χωρίση επί του παρόντος, σκέψητι ότι μίαν ήμέραν θα έλθω προς σε νικητής και τροπαίουχος, ουδένος άλλου έχων άνάγκην ει μη του έρωτός σου. Έχε λοιπόν ύπομονήν και ουδέν δύναται να διασπάρη τόν έρωτά μας.

'Επειδή κατ' αυτās τὰ μαθήματα του Πανεπιστημίου διακόπονται επί τινα καιρόν, έχω σκοπόν να έλθω να σ' ίδω μετά πέντε ήμέρας (23 τρέχοντος). Είπτε τουτο εις τήν εταίρον θέαν σου, την όποιαν από καρδίας εύχαριστώ δια τὰ ειλικρινή πρόσ έμε αίσθημάτα τής ίσως ή άγγελία τής άφιερώς μου μετάδωση αυτη νέαν ζωην.

'Αγάπα με λοιπόν πιστως, Γαβριέλλα μου, και, όπως έχώ, αγαπά την μητέρα μου και την άδελφήν μου. Γνωρίζεις ότι είνε πολύ δυστυχείς, όπως δε πάντες οι πεπνωχότες, έχουσι άνάγκην αγάπης μάλλον ή οίκτου. διότι, ό οίκτος είνε τό έσχατον μεταξύ των χριστιανικών καθκόντων.

'Υγιάινε, Γαβριέλλα, και αγαπά πάντοτε τόν μέγχι τάρου άφωσιωμένον σοι

Μάξιμον.

Ε'

'Ο Μάξιμος προς την Βιλεμίνην.

17 'Ιουλίου.

Αισθάνομαι άπερίγραπτον χαράν δια την ευτυχίαν σου, Βιλεμίνη. Με αγαπās λοιπόν εισέτι, αγαπητή μου εξαδελφή, μετά τής αυτης εκείνης αγάπης και άφοσιώσεως, ήτις μάς συνδεδεσ κατὰ τὰ άθώα έτη τής παιδικής μας ήλικίας, ότε παίδροι και άμερίμνοι περιετρέχονμεν τās ευανθείς εκείνας πεδιάδας, αιτινες εκειντο όπισθεν τής οικίας του πατρός μου. Οίμοι! παραβάλλων την άποκτεσάν εκείνην ευτυχή εποχήν προς τήν ενστούσαν, αισθάνομαι τό στύθος μου πιεζόμενον υπό βαθυτάτης μελαγχολίας. 'Η δυστυχία, ή παντελής απόλυτα τής παρουσίας μου, ή άπελπιστική θέσις τής μητρός και άδελφής μου και τέλος ή ιδέα ότι ή άργαία πατρική μου οικία περιήλθεν εις ξένας χείρας καταθλίβουσι και καταδυναστεύουσι την καρδιαν μου. Έργάζομαι μετά ζηλου άόκνου, όπως δυνηθώ να επιτύγω ασιώτερον μέλλον. Τι να περιμένα; Τι είμαι; Είς πτωχός και δυστυχής νεός Ι... Συ εισαί πλουσία, Βιλεμίνη, και άγνωστίς τās αιωνίους βασάνους, τās όποιας ύποφέρει ό πτωχός, άν μάλιστα ύπηρέπε τότε πλούσιος! 'Ο πατήρ μου άπέθανεν εκ μαρασμού, διότι άπώλεσε την περιουσίαν του, και έγω επέπερωτο να επίζησω, ίνα ύποστώ πάσας τās πικρίας τής αθλιότητος και τής πενίας. 'Αχ! Βιλεμίνη, αν ή τύχη δεν έραίνετο τόσο άδικος εις έμέ, θα ένδυνάμην ύπερηφάνως να σε ονόμασω συζυγον μου, διότι γνωρίζω ότι με αγαπās και διότι, είνε άληθές, εγεννήθημεν ό εις δια τόν άλλον, αλλά σήμερα...'

Δεν προχωρώ με παρεκλάσεις να μή σοι γράψω πλέον τās λύπας μου, και όφείλω να σε ύπακούσω, 'Αλλά τότε, διατι παραιομεσαι δια τό σύντομον τών επιστολών μου; Πώς δύναμαι ν' άποδιώξω του νοός μου τās θλιβεράς ταύτας σκέψεις;

Παρηγορήθητι, μετά πέντε ήμέρας θα ήμαι πλησίον σου. Δια λόγους, τούς όποιους παρασοικώς θα σοι είπω, δεν επιδοκιμάζω τὰ σγείδια σου και έλπίζω ότι θα άνανυρησον τό δικαίόν μου. Δεν θέλω, δεν άπειτώ άλλο τι παρά τής γυναικός, την όποιαν θα νυμευθώ, ειμη την καρδιαν της. Θέλω να ίδω αυτην ευτυχή, αλλά θέλω επίσης εις έμέ και μόνον να όφειλη την ευτυχίαν της.

Είμαι πάντοτε ό αυτός, αγαθή μου εξαδελφή, πάντοτε ό Κύριος σωθρωπός, όπως με έννομαξες προ έκασον ήμερών εν τινι επιστολή σου, εν ή μ' επέληγτες σοφοδράς δια τόν μελαγχολικόν χαρακτήρά μου. 'Αλλά πώς θέλεις να μή ήμαι τοιοούτος, αφού κατατρέχομαι υπό σκληρών άνανυρησών; Πώς θέλεις να φαίνομαι παιδρός, αφού ή άνάνυρησις των ευτυχών ήμερών διατηρεται πάντοτε εν τώ νψ μου ζωηρά και άκαμά; 'Ω! ένθυμεσαι, Βιλεμίνη, μεθ' όποιας χαράς έβλίπεμον τόν ήλιον δύνοντα και πώς εκάλυπτομεν δια των χειρών μας τό πρόσωπον επί τή ιδέα ότι αι οικίαί μας περιτοιχίζονται υπό φαντασμάτων;

'Ω! τότε ήμεθα άγγελιοι, Βιλεμίνη, αταδάντες έξ ορανοψ, άμέτοχοι των θλίψεων του κόσμου! Έσπέραν τινά — ένθυμεσαι; — έδρεψες άνδρος τι εκ του άγρου, όπερ έννομάξες Πυθίαν είνε τό μαγετορ, άνεκαρξες και έβήθυρες τούς ώραίους τοούς στίχους, τούς όποιους ουδέποτε θα λημονήσω;

Και τὰ λούλουδα του κάμπου Μαθημένα έρωτηθήξαν, 'Ως και αυτά μου άποκριθήξαν. Πώς εσύ δεν μ' αγαπās...

Και τό βλέμμα σου προσήλουτο επ'έμου, ώσει θέλον να μάθω αν τό άνθος εκεινο έλεγε την αλήθειαν! 'Ω, πώς παρηλθον αι ευτυχεις εκειναι ήμέραι, καθ'ās ήγγονον τί εστι λύπη και δεν ήρσανόμην άλλα τι ή τούς γλυκείς τής καρδίας μου παλμούς! Οίμοι! θα επανέλεθωσιν άρα γε αι ήμέραι εκειναι;

Βλέπεις; αγαπώ να επανέρχωμαι εις τό παρελθόν. Δια σε, ήτις δεν έδοκιμασες τās πικρίας τής δυστυχίας, τα πάντα βαινουσιν, όπως και πριν, άμετάβλητα, άναλλοιωτα, άμετάτρεπτα. 'Αλλά δι'έμέ, ω! δι'έμέ τὰ πάντα μετεβλήθησαν και ειχον δικαίον ότε ήμέραν τινά σοι έλεγον ότι ή έλπίς είνε ένίοτε άπατηλή. Ναι! δεν έχω άλλην παρηγορίαν ή τās γλυκείαις άνανυρησις μου, τās όποιαις θα διαταρω προσφιλείς ένόμο ή τύχη δεν μειδιά και προς έμέ. 'Ο κύβος έρηφθη πλέον! 'Η ζωή μου ήδη συνίσταται εις τās τρείς ταύτας λέξεις: **εργάζεσθαι, ύποφέρειν, ρεμβεσθαι.**

Χαίρε, σύντροφε τής παιδικής μου ήλικίας, χαίρε. Είθε να μη δοκιμάσης ποτέ τās πικρίας, όσας έχώ έδοκιμασα. Αγάπα πάντοτε τούς πτωχούς και παρηγόρει τούς τεθλιμμένους, μεταξύ των όποιων μη ληρημόνει και τόν δυστυχή

Μάξιμον.

Υ. Γ. 'Η μητηρ μου και ή Ευλαλία σε αγαπώσι, όπως πάντοτε άπόδος την άδιαφορίαν των εις την σκληράν και άμειλικτον ειαμαρμένην. 'Άλλως τε μήπως σ' εισαι ό αίτιος τής καταστροφής των;

'Υγιάινε και πάλιν, Βιλεμίνη μου, και ένθυμού ότι μετά πέντε ήμέρας θα ήμαι πλησίον σου, υπό την σκιάν τής βαθυσκίου καστανάς.

ΣΤ'

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ

'Ο κύριος Χορβούργ, ό πατήρ του Μάξιμου, ύπήρξε τό θυμά τής αισχροκερδείας του κυρίου Μουφόρτ, πατρός τής Βιλεμίνης. 'Ως εκ τούτου ό Μάξιμος έτρεφε μήσος αδιάλλακτον προς τόν άρπαγα τής παρουσίας του και τόν φονέα του πατρός του και ουδέποτε παρητήθη τής ιδέας τής εκδικήσεως.

'Ηδη, χάριν των αναγνωστών μας και συμφώνως προς τούς κανόνες των μυθιστοριογράφων, όρείλομεν να δώσωμεν ακριβή εικόνα ενός εκάστου των προσώπων, ζτινα παρουσιάζομεν επί τής σκηνής, καιτοι προνοούμεν ότι όλίγον ένδιαφέρει τόν άναγνώστην αν ό μών έχη την ρίνα μεγάλην, ό δε μικράν, ή ό μών τό πρόσωπον ώσειδές, ό δε στοργγύλον.

'Όπως δήποτε, θέλοντες να εύχριστήσωμεν πάντας άνεξαίρετως, θα ειπωμεν ότι ή Βιλεμίνη και ή Γαβριέλλα ήσαν εξίσου ώραταί εις τὰ βλέμματα του Μάξιμου.

'Ηδη προχωρούμεν.

Παύει πλέον ή παρενθεσις.

** Τ.

'Επεται τό τέλος.

Λήξαντος ήδη του Β' έτους, παρακαλούμεν τούς κκ. Συνδρομητάς ήμών, τούς επιθυμούντας να εξακολουθήσωσιν ως τοιοούτοι και κατὰ τό άρξέμενον Γ' έτος, να άποστείλωσι τήν συνδρομήν των, καθότι διακόπεται όρυστικώς τό φύλλον εις πάντα μη προκληρώσοντα.

Φύλλα προηγούμενα εύρίσκονται εις τό γραφείον των *Εκλεκτών Μυθιστορημάτων*, τιμώμενα άντι λεπτόν 10 δια τούς εν 'Ελλάδι και 20 δια τούς εν τώ εξωτερικώ, άποστέλλονται δε εις τόν αιτήσοντα έμα τή παραλαβή του αντίτίμου.